

SEJM

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IV kadencja

Prezes Rady Ministrów

RM 10-174-02

Druk nr 878
Warszawa, 9 września 2002 r.

Pan

Marek Borowski

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Międzynarodowej Konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.

W załączeniu przedstawiam także opinie dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Spraw wewnętrznych i Administracji.

Z wyrazami szacunku

/-/ Leszek Miller

Projekt

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 9 grudnia 1999 roku Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych przyjęło Międzynarodową konwencję o zwalczaniu finansowania terroryzmu, w następującym brzmieniu:

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia2002 r.

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Aleksander Kwaśniewski

PREZES RADY MINISTRÓW

Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.

Art. 1. Wraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

do wniosku o ratyfikację Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.

W dniu 4 października 2001 r. Stały Przedstawiciel Rzeczypospolitej Polskiej przy Narodach Zjednoczonych w Nowym Jorku podpisał w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej Międzynarodową konwencję o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r., i otwartą do podpisu dla wszystkich państw od dnia 10 stycznia 2000 r. do dnia 31 grudnia 2001 r.

Przyjmując ten międzynarodowy akt normatywny, Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych kierowało się następującymi przesłankami:

- 1) finansowanie terroryzmu jest przedmiotem głębokiej troski całej społeczności międzynarodowej,
- 2) liczba i ciężar aktów terroryzmu międzynarodowego zależy od środków finansowych, jakimi dysponują terroryści,
- 3) w treści dotychczasowych aktów prawnych nie stanowi się wyraźnie o takim finansowaniu,
- 4) istnieje pilna potrzeba zacieśnienia międzynarodowej współpracy państw przy projektowaniu i przyjmowaniu skutecznych środków zapobiegania finansowaniu terroryzmu, a także zwalczania tego finansowania przez wnoszenie oskarżeń i wymierzanie kar sprawcom.

Konwencja ta ma niepodważalne znaczenie jako instrument międzynarodowy mogący istotnie wpłynąć na podcięcie ekonomicznych korzeni działań terrorystycznych, a w konsekwencji także na zahamowanie i stopniową eliminację zjawiska terroryzmu. Niezależnie od tego, przedmiotowa Konwencja ma również ważne i pionierskie znaczenie dla stworzenia całościowego prawnego systemu dotyczącego skomplikowanej problematyki zwalczania wszystkich aspektów i rodzajów działań terrorystycznych.

Do dnia 15 lipca 2002 r. postanowieniami Konwencji związały się 42 państwa, a 132 państwa ją podpisały. Podejmując tę decyzję, wzięły one pod uwagę jej istotne znaczenie dla zapobiegania i zwalczania tak groźnego ze względu na skutki przestępstwa. Podpisanie jej w dniu 4 października 2001 r. w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej ma duże znaczenie polityczne i stanowi wyraz zdecydowanego poparcia celów, które legły u podstaw jej przyjęcia. Ratyfikacja Konwencji, jako aktu prawnego, którego stosowanie będzie miało pierwszeństwo przed prawem wewnętrznym (art. 91 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), nałoży na organy wymiaru sprawiedliwości, organy spraw wewnętrznych, organy skarbowe oraz inne właściwe organy i organizacje finansowe obowiązek stosowania jej postanowień. Ten ogólny obowiązek, wynikający z treści artykułu 4 Konwencji i nałożony na każde Państwo-Stronę, do stypizowania w jego prawie wewnętrznym przestępstw, o których mowa w artykule 2, i określenia za ich popełnienie kar adekwatnych do stopnia szkodliwości społecznej czynu przestępczego. W naszym wypadku będzie się to odnosić do wprowadzenia określonych zmian lub uzupełnień w polskim prawie wewnętrznym przez wprowadzenie m. in. odpowiedzialności karnej za czynności przygotowawcze do popełnienia przestępstw, o których mowa w artykule 2 Konwencji, oraz odpowiedzialności prawnej osób prawnych. Tego rodzaju szczególny obowiązek wynika z treści artykułu 5 Konwencji zobowiązującego każde Państwo-Stronę do podjęcia wszelkich koniecznych działań przewidzianych jego

prawem wewnętrznym tak, aby umożliwić pociągnięcie do odpowiedzialności osoby prawnej zlokalizowanej na jego terytorium lub utworzonej na podstawie jego prawa, jeżeli osoba odpowiedzialna za zarządzanie lub sprawowanie kontroli nad tą osobą prawną, działając w tym charakterze, popełnia przestępstwo, o którym mowa w artykule 2 Konwencji. Może to być odpowiedzialność karna, cywilna lub administracyjna. Przepis ten przewiduje również odpowiedzialność karną osoby fizycznej, która popełniła takie przestępstwo, oraz stosowanie, szczególnie wobec tych osób prawnych, skutecznych i adekwatnych do stopnia szkodliwości społecznej popełnionego czynu, sankcji karnych, cywilnych lub administracyjnych, w tym sankcji pieniężnych, zniechęcających do popełnienia podobnego czynu. Wypada jednak zaznaczyć, że obecnie toczą się już prace legislacyjne zmierzające do wprowadzenia do polskiego prawa regulacji dotyczących kwestii odpowiedzialności osób prawnych w rozumieniu powołanego postanowienia Konwencji.

Z treści artykułu 2 Konwencji wynika, że przestępstwo w jej rozumieniu popełnia ten, kto dowolnymi środkami, bezpośrednio lub pośrednio, bezprawnie i umyślnie udostępnia lub gromadzi fundusze z zamiarem, aby zostały wykorzystane, albo mając tę świadomość, że zostaną wykorzystane w całości lub w części do popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo w rozumieniu jednego z poniżej wymienionych traktatów (ich wykaz stanowi Aneks do przedmiotowej Konwencji):

- 1) Konwencja o zwalczaniu bezprawnego zawładnięcia statkami powietrznymi, sporządzona w Hadze dnia 16 grudnia 1970 r. – w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej weszła w życie w dniu 26 czerwca 1972 r. (Dz. U. z 1972 r. Nr 25, poz. 181),
- 2) Konwencja o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego, sporządzona w Montrealu dnia 23 września 1971 r. – w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej weszła w życie w dniu 3 marca 1976 r. (Dz. U. z 1976 r. Nr 8, poz. 37),
- 3) Konwencja o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom, sporządzona w Nowym Jorku dnia 14 grudnia 1973 r. – w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej weszła w życie w dniu 14 lipca 1983 r. (Dz. U. z 1983 r. Nr 37, poz. 168),
- 4) Międzynarodowa konwencja przeciwko braniu zakładników, sporządzona w Nowym Jorku dnia 18 grudnia 1979 r. – w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej weszła w życie w dniu 28 stycznia 1999 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 106, poz. 1123),
- 5) Konwencja o ochronie fizycznej materiałów jądrowych wraz z załącznikami I i II, otwarta do podpisu w Wiedniu i Nowym Jorku dnia 3 marca 1980 r. – w stosunku do

Rzeczypospolitej Polskiej weszła w życie w dniu 30 marca 1989 r. (Dz. U. z 1989 r. Nr 17, poz. 93),

- 6) Protokół w sprawie zwalczania bezprawnych aktów przemocy w portach lotniczych służących międzynarodowemu lotnictwu cywilnemu, sporządzony w Montrealu dnia 24 lutego 1988 r. (dodatkowy do konwencji montrealskiej z 1971 r.) – podpisany w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 24 lutego 1988 r.; proces ratyfikacyjny w toku,
- 7) Konwencja w sprawie przeciwdziałania bezprawnym czynom przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej, sporządzona w Rzymie dnia 10 marca 1988 r. – w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej weszła w życie w dniu 1 marca 1992 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 129, poz. 635),
- 8) Protokół o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu stałych platform umieszczonych na szelfie kontynentalnym, sporządzony w Rzymie dnia 10 marca 1988 r. – w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej wszedł w życie w dniu 1 marca 1992 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 22, poz. 211),
- 9) Międzynarodowa konwencja w sprawie zwalczania terrorystycznych ataków bombowych, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997 r. – podpisana w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 14 czerwca 1999 r.; proces ratyfikacyjny w toku.

Aneks ten obejmuje zatem obecnie dziewięć traktatów międzynarodowych dotyczących różnych form terroryzmu; istnieje możliwość rozszerzenia tej listy w przyszłości. Jakkolwiek w artykule 2 ustęp 2 litera a) Konwencji przewidziano możliwość zawężenia pojęcia przestępstwa finansowania tylko do czynów objętych tymi umowami międzynarodowymi, których dane państwo jest stroną, to jednak zjawiskiem pożądanym w celu zapewnienia skuteczności działania omawianej Konwencji będzie z pewnością dążenie do tego, aby wszystkie Państwa-Strony Konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu stały się możliwie szybko stronami wszystkich traktatów antyterrorystycznych wymienionych w Aneksie.

Z treści powołanego artykułu 2 wynika również, że za przestępstwo w jego rozumieniu uważa się finansowanie dowolnego innego czynu, powodującego śmierć człowieka lub ciężki uszczerbek na zdrowiu osoby cywilnej albo dowolnej innej osoby nie uczestniczącej w działaniach wojennych w sytuacji konfliktu zbrojnego, jeżeli celem takiego czynu, wynikającym z jego charakteru lub z jego kontekstu, jest zastraszenie ludności albo skłonienie rządu lub organizacji międzynarodowej do dokonania bądź zaniechania dowolnej czynności. Za przestępstwo artykuł ten uznaje także sprawstwo kierownicze, podżeganie lub

pomocnictwo, a także przyczynianie się do popełnienia przestępstwa przez działanie w grupie osób we wspólnym, określonym pewnymi warunkami, celu.

W odniesieniu do sprawców, którzy finansują wyżej opisane czyny przestępcze, polskie prawo przewiduje ich odpowiedzialność karną na płaszczyźnie sprawstwa kierowniczego, podżegania lub pomocnictwa (art. 18 K.k.). Co do odpowiedzialności osoby prawnej, przewiduje się w ściśle określonych wypadkach dopuszczalność wyrównania szkody wyrządzonej przestępstwem nie tylko od osoby fizycznej jako od bezpośredniego sprawcy lecz także od osoby prawnej (art. 52 K.k.).

W tym miejscu zaznaczyć jednak wypada, że z niektórych postanowień powołanego artykułu Konwencji, w obecnym stanie naszego prawa, Polska będzie mogła się wywiązać po wejściu w życie przedmiotowej Konwencji. Wtedy dopiero zostanie zapewniona pełna kryminalizacja finansowania terroryzmu. W rozumieniu artykułu 2 Konwencji za przestępstwo uważa się umyślne udostępnianie bądź gromadzenie funduszy z zamiarem ich wykorzystania do popełnienia opisanych aktów terrorystycznych. W polskim prawie karnym „umyślne udostępnianie” środków finansowych podlega karze w ramach odpowiedzialności za pomocnictwo. Natomiast „umyślne gromadzenie” można rozpatrywać jako czynność przygotowawczą do popełnienia przestępstwa; będzie ono karalne tylko, jeżeli ustawa karna to przewiduje. Polski Kodeks karny zakłada karalność przygotowania wielu zachowań uznawanych za terrorystyczne. Nie dotyczy to jednak:

- 1) czynów wymienionych w artykule 2 ustęp 1 litera b) (czynności przygotowawcze do popełnienia przestępstw przewidzianych w art. 148 i 156 Kodeksu karnego (zabójstwo, ciężki uszczerbek na zdrowiu)),
- 2) niektórych czynów wymienionych w artykule 2 ustęp 1 litera a) (np. przestępstwa przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej określonym w artykule 2 Konwencji o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom, czynności przygotowawcze do popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 136 K.k (czynna napaść na głowę obcego państwa lub akredytowanego szefa przedstawicielstwa takiego państwa [...] popełniona na terytorium RP) nie są karalne – nie są karalne również takie czynności zmierzające do popełnienia przestępstwa przewidzianego w art. 167 K.k., a dotyczącego zniszczenia lub uszkodzenia lotniczego urządzenia nawigacyjnego, określonego w artykule 1 ustęp 1 litera d) Konwencji o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego).

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniami przedmiotowej Konwencji pociągnie za sobą również konieczność dokonania zmiany ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939 z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (Dz. U. Nr 118, poz. 754 z późn. zm.) na tle artykułu 18 Konwencji, zwłaszcza że „Państwa-Strony współpracują w zapobieganiu przestępstwom, o których mowa w artykule 2, podejmując wszystkie możliwe działania, *inter alia*, wprowadzając w razie potrzeby stosowne zmiany w swym prawie wewnętrznym [...]”. Zmianę polskiego prawa wewnętrznego wymusza również brzmienie tego artykułu Konwencji w zakresie konieczności przyjęcia przepisów „[...] zabraniających otwierania rachunków, jeśli nie została lub nie może zostać ustalona tożsamość ich posiadaczy lub beneficjentów [...]” (artykuł 18 ustęp 1 litera b) punkt i)), jak również przepisów „[...] nakładających na instytucje finansowe obowiązek szybkiego zgłaszania właściwym organom wszystkich złożonych, niezwykle dużych transakcji oraz niezwykłego przebiegu transakcji nie mających oczywistego legalnego celu lub widocznego celu ekonomicznego bez obawy, że poniosą odpowiedzialność karną lub cywilną za naruszenie jakiegokolwiek ograniczenia w ujawnianiu informacji, jeżeli zgłaszają swe podejrzenia w dobrej wierze;” (artykuł 18 ustęp 1 litera b) punkt iii)).

Nawiązując do regulacji wynikającej z artykułu 7 Konwencji, należy stwierdzić, że Rzeczpospolita Polska sprawuje swoją jurysdykcję wobec sprawców wszystkich przestępstw popełnionych na jej terytorium oraz na polskim statku wodnym lub powietrznym (art. 5 K.k.). Odstępstwa od tej zasady są określone w umowach międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest Stroną i dotyczą instytucji prawa karnego, pozostających w gestii ministra sprawiedliwości (rozdział 63 K.p.k.), przejęcia lub przekazania ścigania karnego. Ponadto przepisy rozdziału XIII K.k. określają szczegółowo odpowiedzialność za przestępstwa popełnione za granicą.

W Polsce odpowiedzialność karna za popełnienie takich przestępstw w żadnym wypadku nie jest wyłączana z uwagi na okoliczności uzasadniane względami politycznymi, filozoficznymi, ideologicznymi, rasowymi, etnicznymi, religijnymi lub innymi.

W postępowaniu w stosunku do sprawcy przestępstwa, będącego przedmiotem Konwencji, w tym również tymczasowo aresztowanego, Konwencja przewiduje stosowanie przepisów prawa krajowego zobowiązujących do:

- 1) wszczęcia postępowania przygotowawczego oraz sądowego,
- 2) zagwarantowania podejrzanemu, a następnie oskarżonemu, wszystkich jego praw jako osoby występującej w tym charakterze, a mianowicie:

- a) prawo do niezwłocznego porozumienia się z najbliższym właściwym przedstawicielem państwa, którego osoba ta jest obywatelem, albo które jest z innych przyczyn uprawnione do chronienia jej praw albo, w wypadku bezpaństwowca, państwa na którego terytorium mieszka,
- b) prawo do odwiedzin przez przedstawiciela tego państwa,
- c) prawo do informacji o przysługujących mu prawach procesowych.

Polskie prawo przewiduje zatem wszelkie tego rodzaju gwarancje procesowe, które są zgodne ze standardami przyjętymi przez cywilizowane państwa świata.

Z artykułu 8 Konwencji wynika obowiązek rozpoznawania, ujawniania i zabezpieczania funduszy używanych lub przeznaczonych do popełnienia określonego przestępstwa, a także przychodów osiąganych z takich przestępstw celem ewentualnego orzeczenia ich przepadku. Polskie prawo karne przewiduje taką możliwość zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i sądowego (art. 44 i następne K.k.).

Do rozważenia pozostaje kwestia, podniesiona w artykule 8 ustęp 3 Konwencji, dotycząca propozycji zawierania umów z innymi państwami o dzieleniu się regularnie lub nieregularnie funduszami pochodzącymi z przepadku. Wydaje się, że tę kwestię należałoby rozważać indywidualnie, co do każdego zainteresowanego państwa, przez zawieranie odpowiednich dwustronnych umów.

W sprawach dotyczących ekstradycji Konwencja, w postanowieniach artykułu 10 i następnych, przewiduje szeroko rozumiany rygorystyczny obowiązek ekstradycji wszystkich sprawców przestępstw, o których mowa w artykule 2, niezależnie od tego, czy te przestępstwa zostały ujęte w umowach dwustronnych lub wielostronnych, nakładając jednocześnie obowiązek dostosowania obowiązujących regulacji prawnych do regulacji przewidzianych w Konwencji (artykuł 11), z wyjątkiem uregulowanym w artykule 10 ustęp 2 dotyczącym fakultatywnej dopuszczalności wydania własnego obywatela pod warunkiem, że zostanie on odesłany do państwa, którego jest obywatelem, w celu odbycia kary orzeczonej za granicą. Strona polska nie może spełnić tego postanowienia ze względu na treść przepisu art. 55 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowiącego o niedopuszczalności wydawania własnych obywateli. Mając jednak na względzie fakultatywność omawianego postanowienia Konwencji, należy dojść do wniosku, że nie narusza ona polskiego prawa wewnętrznego. Należy również zwrócić uwagę na regulacje artykułów 13 i 14 Konwencji stanowiących o tym, że w opisanych wypadkach podstawą odmowy ekstradycji nie może być wyłącznie uznanie danego czynu za przestępstwo skarbowe (artykuł 13 Konwencji) lub uznanie go za

przestępstwo polityczne, za przestępstwo związane z przestępstwem politycznym, ani za popełnione z pobudek politycznych (artykuł 14).

Konwencja dopuszcza jednak możliwość odmowy ekstradycji (artykuł 15) wówczas, gdy zostaną stwierdzone uzasadnione podejrzenia, że wniosek o ekstradycję, dotyczący sprawy przestępstwa omawianej kategorii, został wniesiony w celu pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej z powodu jego rasy, narodowości, wyznania, pochodzenia etnicznego lub przekonań politycznych, albo gdy uwzględnienie wniosku pogorszyłoby sytuację sprawcy ze względu na którąkolwiek z tych przyczyn. Przytoczone wyżej zasady dotyczące ekstradycji mają również zastosowanie do wniosków o pomoc prawną.

W artykule 18 Konwencja nakłada obowiązek stosowania restrykcji w zakresie operacji bankowych oraz zniesienia podstaw do odmowy wykonania wniosku o ekstradycję lub o pomoc prawną w sprawach o przestępstwa skarbowe (artykuł 13). Przewidziane restrykcje w tej materii zostały już wprowadzone do polskiego prawa przez uchwalenie ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł (Dz. U. Nr 116, poz. 1216, z późn. zm.).

Konwencja (artykuł 20) przewiduje, że Państwa-Strony wykonują swoje obowiązki z niej wynikające w sposób zgodny z zasadami suwerennej równości i integralności terytorialnej państw, a także z zasadą nieingerencji w wewnętrzne sprawy innych państw.

Rozstrzygnięcie sporu między co najmniej dwoma państwami, dotyczącego wykładni lub stosowania Konwencji (artykuł 24), może nastąpić w drodze negocjacji, postępowania arbitrażowego na wniosek jednego z uczestników sporu lub przed Międzynarodowym Trybunałem Sprawiedliwości na wniosek zgłoszony zgodnie z jego statutem.

Zgodnie z opinią Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej nie ma przeszkód do ratyfikacji przedmiotowej Konwencji.

Postanowienia Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r., nie dotyczą: pokoju, sojuszy, układów politycznych lub wojskowych, ani też członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w organizacji międzynarodowej. Na podstawie Konwencji nie nastąpi również przekazanie organizacji międzynarodowej lub organowi międzynarodowemu żadnych kompetencji organów władzy państwowej (art. 90 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Związanie Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniami Konwencji nie spowoduje dla podmiotów sektora finansów publicznych żadnych skutków finansowych w postaci zmniejszenia ich dochodów lub zwiększenia ich wydatków, ani też

dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa, innych niż przewidziane w danej części budżetowej. Postanowienia Konwencji dotyczą jednak wskazanych wyżej przesłanek odnoszących się do wolności, praw i obowiązków obywatelskich, określonych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, oraz spraw odmiennie uregulowanych lub nie uregulowanych w polskim porządku prawnym. Tym samym zachodzą przesłanki związania Rzeczypospolitej Polskiej postanowieniami omawianej Konwencji w drodze ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, tj. w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Sekt. Min. DH/2 642/2002/DPE-agg

Warszawa, 21 sierpnia 2002 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektów:

- 1) uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r. do ratyfikacji,
- 2) ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.,

z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonymi projektami:

- 1) uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r. do ratyfikacji (pismo nr RM-111-162-02),
- 2) ustawy o ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r. (pismo nr RM-10-174-02),

pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Przedłożona konwencja ma na celu zahamowanie i stopniową eliminację zjawiska terroryzmu poprzez zobowiązanie państw-stron do ustanowienia w prawie wewnętrznym przestępstwa polegającego na finansowaniu w jakiegokolwiek formie działań stanowiących przestępstwo w myśl umów wymienionych w Aneksie do Konwencji. Opisuje również kwestie związane z ekstradycją (w tym również własnych obywateli) oraz pomocą prawną pomiędzy państwami-stronami umowy. Konwencja reguluje ponadto zagadnienia stosowania przepisów prawa krajowego zobowiązujących do wszczęcia postępowania przygotowawczego oraz sądowego oraz gwarancji procesowych dla podejrzanego /oskarżonego.

II. Zwalczanie finansowania terroryzmu stanowi przedmiot zainteresowania Unii Europejskiej w zakresie wszystkich trzech filarów UE, a w szczególności jest jednym z priorytetów w prowadzeniu współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych (Tytuł VI Traktatu o Unii Europejskiej, art. 29-42 TUE).

Kwestię tę regulują m.in. następujące akty prawne Unii Europejskiej:

- art. 29, 30 i 31 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- Zalecenie Rady z 9 grudnia 1999 r. w sprawie współpracy w zwalczaniu finansowania grup terrorystycznych (Dz. Urz. WE nr C 373, 23.12.1999),
- Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i organizacjom w celu zwalczania terroryzmu (Dz. Urz. WE Nr L 344, 28.12.2001),
- Wspólne stanowisko Rady nr 2001/930/CFSP z 27 grudnia 2001 r. o zwalczaniu terroryzmu (Dz. Urz. WE Nr L 344, 28.12.2001),
- Wspólne stanowisko Rady nr 2001/931/CFSP z 27 grudnia 2001 r. w sprawie stosowania szczególnych środków do zwalczania terroryzmu (Dz. Urz. WE Nr L 344, 28.12.2001) z późn. zm.,
- Decyzja ramowa nr 2002/475/JHA z 13 czerwca 2002 r., dotycząca zwalczania terroryzmu (Dz. Urz. WE nr L 164, 22.06.2002)
- Plan działania dotyczący przestępczości zorganizowanej, przyjęty przez Radę 28 kwietnia 1997 r. (Dz. Urz. WE nr C 251, 15.08.97),
- Pakt prakcesyjny pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej i państwami kandydującymi z Europy Środkowo-Wschodniej oraz Cyprzem, dotyczący przestępczości zorganizowanej, przyjęty przez Radę Ministrów Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych 28 maja 1998 r. (Dz. Urz. WE nr C 220, 15.07.98).

III. Zgodnie z postanowieniami art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej, celem Unii jest zapewnienie obywatelom wysokiego poziomu bezpieczeństwa w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Ten cel jest osiąganym poprzez zapobieganie i zwalczanie przestępczości zorganizowanej lub wszelkiej innej, w szczególności terroryzmu (...). Art. 30 i 31 Traktatu zawierają postanowienia dotyczące współpracy organów sądowych oraz policji w tym zakresie.

Należy zauważyć, iż postanowienia Traktatu nie odnoszą się do współpracy między służbami policyjnymi i celnymi państw członkowskich z państwami trzecimi, nie będącymi członkami Unii Europejskiej.

IV. Zgodnie z Zaleceniem Rady z 9 grudnia 1999 r. państwa członkowskie Unii Europejskiej powinny zintensyfikować współpracę w zwalczaniu finansowania grup terrorystycznych. W tym celu powinny dokonywać wymiany informacji na temat struktur tych grup i sposobu ich działania pomiędzy organami bezpieczeństwa narodowego. Wymiana takich informacji powinna dokonywać się poprzez oficerów łącznikowych.

V. Również pozostałe wymienione w punkcie II niniejszej opinii akty zakładają między innymi konieczność ustanowienia bliższej współpracy z innymi państwami i organizacjami międzynarodowymi w zwalczaniu zjawiska terroryzmu. Zwracają szczególną uwagę na ułatwienie współpracy między organami ścigania, jak też ustanowienie wspólnej strategii, podkreślając niezbędność bezkompromisowości, ale z uwzględnieniem zasady praworządności, demokracji i praw człowieka.

W szczególności, w najnowszych aktach prawa UE wezwano państwa członkowskie do ratyfikacji omawianej konwencji (w tym szczególnie we Wspólnym stanowisku nr 930/2001/CFSP).

- VI. **W konkluzji stwierdzam, że z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej nie ma przeszkód do ratyfikacji Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Narodowe w dniu 9 grudnia 1999 r.**

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETAŃ SZTANU
Jarosław Pietras

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Włodzimierz Cimoszewicz
Minister Spraw Zagranicznych

**MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA
O ZWALCZANIU FINANSOWANIA
TERRORYZMU**

NARODY ZJEDNOCZONE

1999

MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA O ZWALCZANIU FINANSOWANIA TERRORYZMU

Preambuła

Państwa-Strony niniejszej Konwencji,

- mając na uwadze cele i zasady Karty Narodów Zjednoczonych dotyczące utrzymywania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz wspierania dobrego sąsiedztwa, przyjacielskich stosunków i współpracy pomiędzy Państwami,

- głęboko zaniepokojone nasileniem się aktów terrorystycznych na całym świecie, we wszystkich ich formach i przejawach,

- powołując się na deklarację z okazji pięćdziesiątej rocznicy powstania Organizacji Narodów Zjednoczonych, zawartą w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego nr 50/6 z 24 października 1995 r.,

- powołując się również na wszystkie rezolucje Zgromadzenia Ogólnego dotyczące przedmiotu niniejszej Konwencji, w tym rezolucję 49/60 z 9 grudnia 1994 r. i aneks do niej zawierający Deklarację o Środkach Zwalczenia Terroryzmu Międzynarodowego, w której Państwa Członkowskie Narodów Zjednoczonych uroczyście potwierdziły jednomyślne potępienie wszystkich aktów, metod i praktyk terroryzmu jako czynów kryminalnych i godnych potępienia, niezależnie od tego gdzie i przez kogo takie czyny zostały popełnione, w tym czynów zagrażających przyjacielskim stosunkom pomiędzy Państwami i narodami, oraz czynów zagrażających integralności terytorialnej i bezpieczeństwu Państw,

- biorąc pod uwagę fakt, iż w treści Deklaracji o Środkach Zwalczenia Terroryzmu Międzynarodowego zachęca się również Państwa do niezwłocznego dokonania przeglądu zakresu dotychczasowych przepisów prawa międzynarodowego o zapobieganiu, ściganiu i zwalczaniu terroryzmu we wszystkich jego formach i przejawach, tak, by zapewnić funkcjonowanie systemu prawnego obejmującego wszystkie aspekty problemu,

- powołując się na rezolucję Zgromadzenia Ogólnego 51/210 z 17 grudnia 1996 r., punkt 3 litera f), w której Zgromadzenie wezwało wszystkie Państwa do podjęcia działań celem zapobiegania i przeciwdziałania finansowaniu terrorystów i organizacji terrorystycznych poprzez stosowne działania wewnętrzne, niezależnie od tego, czy takie finansowanie odbywa się bezpośrednio czy pośrednio przez organizacje mające między innymi cele charytatywne, społeczne lub kulturalne, czy też utrzymujące, że mają takie cele, albo prowadzące również nielegalną działalność, taką jak nielegalny handel bronią, handel narkotykami i wymuszenia, w tym wykorzystywanie ludzi celem finansowania działań terrorystycznych, w szczególności zaś do rozważenia możliwości przyjęcia środków prawnych mających zapobiegać i przeciwdziałać przepływowi funduszy, co do których podejrzewa się, że są przeznaczone na działalność terrorystyczną, tak jednak, by w żaden sposób nie ograniczać wolności legalnego przepływu kapitału, a także do zintensyfikowania wymiany informacji o międzynarodowych przepływach takich funduszy,

- powołując się również na rezolucję Zgromadzenia Ogólnego 52/165 z 15 grudnia 1997 r., w której Zgromadzenie wezwało Państwa do szczególnego rozważenia możliwości

wprowadzenia środków wymienionych w punktach od 3 a) do f) swej rezolucji 51/210 z 17 grudnia 1996 r.,

- powołując się również na rezolucję Zgromadzenia Ogólnego 53/108 z 8 grudnia 1998 r., w której Zgromadzenie postanowiło, że Komitet Specjalny powołany na podstawie rezolucji Zgromadzenia Ogólnego 51/210 z 17 grudnia 1996 r. powinien opracować projekt Konwencji międzynarodowej o zwalczaniu finansowania terroryzmu, uzupełniającej istniejące dokumenty międzynarodowe dotyczące tej kwestii,

- zważywszy, że finansowanie terroryzmu jest przedmiotem głębokiej troski całej społeczności międzynarodowej,

- zważywszy, że liczba i ciężar aktów terroryzmu międzynarodowego zależy od środków finansowych, jakimi dysponują terroryści,

- zważywszy również, że w treści dotychczasowych dokumentów prawnych nie mówi się wyraźnie o takim finansowaniu,

- przekonane o pilnej potrzebie zacieśnienia międzynarodowej współpracy Państw przy projektowaniu i przyjmowaniu skutecznych środków zapobiegania finansowaniu terroryzmu, a także zwalczania tego finansowania poprzez wnoszenie oskarżeń i wymierzanie kar sprawcom,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

W rozumieniu niniejszej Konwencji:

1. termin „fundusze” oznacza wszelkiego rodzaju aktywa, materialne i niematerialne, będące ruchomościami lub nieruchomościami, uzyskane w dowolny sposób, oraz prawne dokumenty w dowolnej formie, w tym elektronicznej i cyfrowej, potwierdzające tytuł prawny do takich aktywów lub korzyści z nich płynące, w tym kredyty bankowe, czek podróżny, czek bankowy, przekazy pieniężne, akcje, papiery wartościowe, obligacje, weksle oraz akredytywy¹;
2. termin „obiekt Państwowy lub rządowy” oznacza każdy stały lub tymczasowy obiekt lub pojazd, używany lub zajmowany przez przedstawicieli Państwa, członków rządu, władzy ustawodawczej lub sądowniczej, albo przez funkcjonariuszy lub pracowników Państwa, albo dowolnego innego organu lub podmiotu publicznego, lub też przez pracowników lub urzędników organizacji międzyrządowej, w związku z ich oficjalnymi obowiązkami;
3. termin „przychody” oznacza wszelkie fundusze pochodzące lub uzyskane, bezpośrednio lub pośrednio, poprzez popełnienie przestępstwa, o którym mowa w artykule 2.

¹ Tłumaczenie uwzględnia treść notyfikacji Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych Nr C.N.327.2000.TREATIES-12 z dnia 30 maja 2000 r.

Artykuł 2

1. Przepięstwo w rozumieniu niniejszej Konwencji popełnia ten, kto jakimikolwiek środkami, bezpośrednio lub pośrednio, bezprawnie i umyślnie, udostępnia lub gromadzi fundusze z zamiarem ich wykorzystania, lub też mając świadomość, że zostaną one wykorzystane, w całości lub w części, do dokonania:

- a) czynu stanowiącego przęstwo określone definicją zawartą w jednym z traktatów wymienionych w aneksie; lub
- b) czynu mającego spowodować śmierć lub ciężki uszczerbek na zdrowiu osoby cywilnej, lub innej osoby nie uczestniczącej aktywnie w działaniach wojennych w sytuacji konfliktu zbrojnego, jeśli celem takiego czynu, wynikającym bądź z jego charakteru, bądź z kontekstu, w jakim jest popełniony, jest zastraszenie ludności, albo skłonienie rządu lub organizacji międzynarodowej do dokonania lub do zaniechania określonej czynności.

2. a) Składając dokument ratyfikacyjny, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, Państwo-Strona nie będące Stroną jakiegokolwiek z traktatów wymienionych w aneksie może oświadczyć, że stosując w stosunku do niego niniejszą Konwencję należy przyjmować, że taki traktat nie jest wymieniony w aneksie wskazanym w ustępie 1 litera a). Oświadczenie takie traci moc z chwilą w której dany traktat zaczyna być wiążący dla Państwa-Strony. Państwo to informuje o tym fakcie depozytariusza;

b) Jeśli Państwo-Strona przestaje być Stroną traktatu wymienionego w aneksie, może w odniesieniu do tego traktatu złożyć oświadczenie przewidziane w treści niniejszego artykułu.

3. Faktyczne wykorzystanie funduszy do dokonania przęstwa, o którym mowa w ustępie 1 litera a) lub b) nie jest warunkiem uznania czynu, o którym mowa w ustępie 1, za przęstwo.

4. Za przęstwo uznaje się również usiłowanie popełnienia przęstwa, o którym mowa w ustępie 1.

5. Przęstwo popełnia również ten, kto:

- a) uczestniczy jako współsprawca w przęstwie, o którym mowa w ustępie 1 lub 4;
- b) organizuje lub poleca innym osobom dokonanie przęstwa, o którym mowa w ustępie 1 lub 4;
- c) przyczynia się do popełnienia jednego lub więcej przęstw, o których mowa w ustępie 1 lub 4, przez grupę osób działających we wspólnym celu. Takie przyczynienie się musi być umyślnie oraz spełniać jeden z poniższych warunków:
 - i) mieć na celu wspomaganie działalności przępczej lub przępczego celu grupy, jeśli taka działalność lub cel wiąże się z popełnieniem przęstwa, o którym mowa w ustępie 1; lub
 - ii) zostać dokonane ze świadomością, że grupa zamierza popełnić przęstwo, o którym mowa w ustępie 1.

Artykuł 3

Niniejszej Konwencji nie stosuje się w przypadku, gdy przestępstwo zostaje popełnione w jednym Państwie, osoba, której zarzuca się jego popełnienie jest obywatelem tego Państwa oraz przebywa na terytorium tego Państwa i żadne inne Państwo nie ma podstawy, wynikającej z treści artykułu 7 ustęp 1 lub artykułu 7 ustęp 2, do wykonania swej jurysdykcji, chyba że mają zastosowanie postanowienia artykułów od 12 do 18.

Artykuł 4

Każde Państwo-Strona podejmuje działania, jakie mogą okazać się konieczne do:

- a) uznania w prawie wewnętrznym przestępstw, o których mowa w artykule 2, za czyny karalne;
- b) zagrożenia tych przestępstw stosownymi karami, uwzględniając ich poważny charakter.

Artykuł 5

1. Każde Państwo-Strona, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym, podejmuje wszelkie konieczne działania tak, aby umożliwić pociągnięcie do odpowiedzialności osoby prawnej zlokalizowanej na jego terytorium lub utworzonej na podstawie jego prawa, jeśli osoba odpowiedzialna za zarządzanie lub sprawowanie kontroli nad tą osobą prawną działając w tym charakterze popełnia przestępstwo, o którym mowa w artykule 2. Może to być odpowiedzialność karna, cywilna lub administracyjna.

2. Poniesienie takiej odpowiedzialności przez osobę prawną nie wyłącza odpowiedzialności karnej osoby fizycznej, która popełniła przestępstwo.

3. Każde Państwo-Strona zapewnia, w szczególności, zastosowanie wobec osób prawnych ponoszących odpowiedzialność zgodnie z treścią ustępu 1 skutecznych, proporcjonalnych do wagi czynu sankcji karnych, cywilnych lub administracyjnych zniechęcających do popełnienia podobnego czynu. Sankcje te mogą obejmować kary pieniężne.

Artykuł 6

Każde Państwo-Strona przyjmuje wszelkie niezbędne środki, także, jeżeli to konieczne, o charakterze ustawodawczym, jakie mogą okazać się konieczne, aby wykluczyć możliwość usprawiedliwienia jakiegokolwiek czynu przestępczego objętego zakresem niniejszej Konwencji względami politycznymi, filozoficznymi, ideologicznymi, rasowymi, etnicznymi, religijnymi lub innymi względami o podobnym charakterze.

Artykuł 7

1. Każde Państwo-Strona podejmuje środki, jakie mogą okazać się konieczne do poddania pod jego jurysdykcję przestępstw, o których mowa w artykule 2, gdy:

- a) przestępstwo zostaje popełnione na terytorium tego Państwa;

- b) przestępstwo zostaje popełnione na pokładzie statku pływającego pod banderą tego Państwa albo statku powietrznego zarejestrowanego zgodnie z prawem tego Państwa w chwili jego popełnienia;
- c) przestępstwo zostaje popełnione przez obywatela tego Państwa.

2. Państwo-Strona może również ustanowić swą jurysdykcję w odniesieniu do takiego przestępstwa, gdy:

- a) przestępstwo miało na celu lub doprowadziło do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w artykule 2 ustęp 1 litera a) lub b), na terytorium tego Państwa lub przeciwko jego obywatelowi;
- b) przestępstwo miało na celu lub doprowadziło do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w artykule 2 ustęp 1 litera a) lub b), przeciwko Państwu lub obiektowi rządowemu tego Państwa za granicą, w tym również pomieszczeniom dyplomatycznym lub konsularnym tego Państwa;
- c) przestępstwo miało na celu lub doprowadziło do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w artykule 2 ustęp 1 litera a) lub b), poprzez dążenie do skłonienia tego Państwa do dokonania lub do odstąpienia od dokonania określonej czynności;
- d) przestępstwo zostaje popełnione przez bezpaństwowca, którego stałe miejsce zamieszkania znajduje się na terytorium tego Państwa;
- e) przestępstwo zostaje popełnione na pokładzie statku powietrznego eksploatowanego przez rząd tego Państwa.

3. Po ratyfikowaniu, przyjęciu, zatwierdzeniu lub przystąpieniu do niniejszej Konwencji, każde Państwo-Strona informuje Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych o ustanowieniu swej jurysdykcji zgodnie z ustępem 2. W razie jakiegokolwiek zmiany, dane Państwo-Strona niezwłocznie powiadamia o niej Sekretarza Generalnego.

4. Każde Państwo-Strona stosuje również wszelkie środki niezbędne do ustanowienia swej jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w artykule 2, w wypadkach, gdy osoba, której zarzuca się popełnienie takiego przestępstwa przebywa na jego terytorium, a Państwo to nie dokonuje ekstradycji tej osoby do żadnego z Państw-Stron, które ustanowiły swą jurysdykcję zgodnie z postanowieniami ustępu 1 lub 2.

5. Jeśli więcej niż jedno Państwo-Strona rości sobie prawo do jurysdykcji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w artykule 2, odpowiednie Państwa-Strony dążą do stosownego koordynowania swych działań, zwłaszcza w związku z warunkami wnoszenia oskarżeń oraz trybami udzielania sobie wzajemnie pomocy prawnej.

6. Nie naruszając norm powszechnego prawa międzynarodowego, niniejsza Konwencja nie stoi na przeszkodzie wykonywaniu jakiegokolwiek jurysdykcji karnej, ustanowionej przez Państwo-Stronę zgodnie z jego prawem wewnętrznym.

Artykuł 8

1. Każde Państwo-Strona podejmuje odpowiednie środki, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym, celem identyfikowania, wykrywania i zamrażania lub zajmowania wszelkich

funduszy używanych lub przeznaczonych do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w artykule 2, a także przychodów osiąganych z takich przestępstw, celem ewentualnego orzeczenia ich przepadku.

2. Każde Państwo-Strona podejmuje odpowiednie środki, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym, celem orzekania przepadku funduszy używanych lub przeznaczonych do popełnienia przestępstwa, o którym mowa w artykule 2, a także przychodów osiąganych z takich przestępstw.

3. Każde zainteresowane Państwo-Strona może rozważyć zawarcie umów o dzieleniu się z innymi Państwami-Stronami, regularnie lub jednorazowo, funduszami czerpanymi z przypadków, o których mowa w niniejszym artykule.

4. Każde Państwo-Strona rozważy ustanowienie mechanizmów, poprzez które fundusze czerpane z przypadków, o których mowa w niniejszym artykule, byłyby przeznaczane na rekompensaty dla ofiar przestępstw, o których mowa w artykule 2 ustęp 1 litera a) lub b), albo dla członków ich rodzin.

5. Postanowienia niniejszego artykułu stosuje się bez uszczerbku dla praw Stron trzecich działających w dobrej wierze.

Artykuł 9

1. Po otrzymaniu informacji, że istnieje podejrzenie, iż osoba, która popełniła lub której zarzuca się popełnienie przestępstwa, o którym mowa w artykule 2, jest obecna na jego terytorium, Państwo-Strona podejmie wszelkie takie działania jakie mogą okazać się konieczne zgodnie z jego prawem wewnętrznym w celu zweryfikowania takiej informacji.

2. Po stwierdzeniu, że okoliczności to uzasadniają, Państwo-Strona, na którego terytorium znajduje się sprawca lub osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, podejmie wszelkie działania przewidziane jego prawem wewnętrznym, aby zapewnić obecność tej osoby do celów ścigania lub ekstradycji.

3. Każdy, wobec którego zastosowano środek, o którym mowa w ustępie 2, ma następujące prawa:

- a) prawo do niezwłocznego porozumienia się z najbliższym właściwym przedstawicielem Państwa, którego osoba ta jest obywatelem, albo które jest z innych przyczyn uprawnione do chronienia jej praw, albo, w wypadku bezpieczeństwa, Państwa, na którego terytorium zamieszkuje;
- b) prawo do odwiedzin przez przedstawiciela tego Państwa;
- c) prawo do informacji o przysługujących mu prawach, o których mowa w literze a) i b).

4. Prawa, o których mowa w ustępie 3, wykonuje się zgodnie z przepisami ustaw i innych regulacji Państwa, na którego terytorium jest obecny sprawca lub osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, z tym, że takie przepisy ustaw i innych regulacji muszą umożliwiać pełne zrealizowanie celów, w jakich zostały przyznane prawa, o których mowa w ustępie 3.

5. Postanowienia ustępu 3 i 4 nie naruszają prawa żadnego Państwa-Strony, któremu zgodnie z artykułem 7 ustęp 1 litera a) lub artykułem 7 ustęp 2 litera b) przysługuje prawo do sprawowania jurysdykcji, do zaproszenia Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża do porozumienia się z osobą, której zarzuca się popełnienie przestępstwa oraz do jej odwiedzenia.

6. Jeśli Państwo-Strona, zgodnie z treścią niniejszego artykułu, zastosowało tymczasowe aresztowanie, Państwo to, bezpośrednio albo poprzez Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, niezwłocznie informuje Państwa-Strony, które ustanowiły swą jurysdykcję zgodnie z treścią artykułu 7 ustęp 1 lub 2, oraz, jeśli uzna to za stosowne, wszelkie inne zainteresowane Państwa-Strony, o fakcie aresztowania takiej osoby, oraz o okolicznościach uzasadniających zatrzymanie. Państwo przeprowadzające badanie, o którym mowa w w ustępie 1, niezwłocznie informuje odpowiednie Państwa-Strony o swych ustaleniach, oraz o tym, czy zamierza wykonać swą jurysdykcję.

Artykuł 10

1. We wszystkich wypadkach, w których ma zastosowanie artykuł 7, niezależnie od tego, czy przestępstwo zostało popełnione na jego terytorium, Państwo-Strona, na którego terytorium znajduje się osoba, której zarzuca się popełnienie przestępstwa, ma obowiązek, o ile nie dokonuje ekstradycji tej osoby, przedłożyć sprawę bez zbędnej zwłoki swym właściwym organom celem objęcia ściganiem w trybie przewidzianym jego prawem. Właściwe organy podejmują decyzję w taki sam sposób, jak w odniesieniu do każdego innego ciężkiego przestępstwa określonego prawem tego Państwa.

2. Jeśli Państwo-Strona może zgodnie ze swym prawem wewnętrznym dokonać ekstradycji lub w inny sposób wydać swego obywatela tylko pod warunkiem, że zostanie on odesłany do tego Państwa celem odbycia kary wymierzonej w wyniku procesu lub postępowania, w związku z którym złożono wniosek o ekstradycję lub wydanie, a Państwo to oraz Państwo wnioskujące o ekstradycję takiej osoby uzgadniają taki właśnie wariant oraz inne warunki jakie uznają za stosowne, taka warunkowa ekstradycja lub wydanie jest wystarczające do uznania obowiązku, o którym mowa w ustępie 1, za wypełniony.

Artykuł 11

1. Przestępstwa, o których mowa w artykule 2, uważa się za włączone jako przestępstwa podlegające ekstradycji do każdej umowy o ekstradycji obowiązującej w stosunkach pomiędzy dowolnymi Państwami-Stronami przed wejściem w życie niniejszej Konwencji. Państwa-Strony zobowiązują się do włączania takich przestępstw jako przestępstw podlegających ekstradycji do wszystkich umów o ekstradycji, jakie zostaną pomiędzy nimi zawarte.

2. Jeśli Państwo-Strona, które uzależnia ekstradycję od istnienia umowy, otrzymuje wniosek ekstradycyjny od innego Państwa-Strony, z którym nie ma zawartej umowy o ekstradycji, wezwane Państwo-Strona może uznać niniejszą Konwencję za prawną podstawę ekstradycji w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w artykule 2. Ekstradycja podlega innym warunkom przewidzianym przez prawo Państwa wezwanego.

3. Państwa-Strony, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia umowy, uznają przestępstwa, o których mowa w artykule 2, za stanowiące podstawę ekstradycji w

stosunkach pomiędzy nimi, z zastrzeżeniem warunków przewidzianych przez prawo Państwa wezwanego.

4. W razie potrzeby, przestępstwa, o których mowa w artykule 2, uważa się do celów ekstradycji pomiędzy Państwami-Stronami za popełnione nie tylko w miejscu ich dokonania, lecz także na terytoriach Państw, które ustanowiły jurysdykcję zgodnie z treścią artykułu 7 ustęp 1 i 2.

5. Postanowienia wszystkich umów i porozumień ekstradycyjnych obowiązujących w stosunkach pomiędzy Państwami-Stronami w odniesieniu do przestępstw, o których mowa w artykule 2, uważa się za zmienione w stosunkach pomiędzy Państwami-Stronami w zakresie, w jakim są one niezgodne z niniejszą Konwencją.

Artykuł 12

1. Państwa-Strony udzielają sobie wzajemnie jak najszerszej pomocy w związku z postępowaniem przygotowawczym w sprawach karnych lub z postępowaniem karnym lub ekstradycyjnym dotyczącym przestępstw, o których mowa w artykule 2, w tym pomocy w uzyskaniu posiadanych przez te Państwa dowodów potrzebnych w związku z takim postępowaniem.

2. Państwo-Strona nie może odrzucić wniosku o udzielenie pomocy prawnej z uwagi na tajemnicę bankową.

3. Bez uzyskania uprzedniej zgody Strony wezwanej, Strona wzywająca nie może przekazać, ani wykorzystać informacji, ani dowodu dostarczonego przez Stronę wezwaną w dochodzeniu, oskarżeniu lub postępowaniu innym, niż wymienione we wniosku.

4. Każde Państwo-Strona może rozważyć ustanowienie trybu przekazywania Państwom-Stronom informacji lub dowodów potrzebnych do ustalenia odpowiedzialności karnej, cywilnej lub administracyjnej zgodnie z artykułem 5.

5. Państwa-Strony wykonują swe obowiązki, o których mowa w ustępach 1 i 2, zgodnie z wszelkimi umowami i porozumieniami o wzajemnej pomocy prawnej lub o wymianie informacji, jakie obowiązują w stosunkach pomiędzy nimi. W wypadku braku takiej umowy lub porozumienia, Państwa-Strony udzielają sobie wzajemnie pomocy prawnej zgodnie ze swym prawem wewnętrznym.

Artykuł 13

Żadnego z przestępstw, o których mowa w artykule 2, nie można uważać, dla celów ekstradycji lub wzajemnej pomocy prawnej, za przestępstwo skarbowe. Państwo-Strona nie może zatem odrzucić wniosku o ekstradycję lub pomoc prawną powołując się wyłącznie na to, że wchodzi w grę przestępstwo skarbowe.

Artykuł 14

Żadnego z przestępstw, o których mowa w artykule 2, nie można uważać, dla celów ekstradycji lub wzajemnej pomocy prawnej, za przestępstwo polityczne, za przestępstwo związane z przestępstwem politycznym, ani za popełnione z pobudek politycznych. Państwo-Strona nie może zatem odrzucić wniosku o ekstradycję lub pomoc prawną powołując się

wyłącznie na to, że w grę wchodzi przestępstwo polityczne, przestępstwo związane z przestępstwem politycznym lub przestępstwo popełnione z pobudek politycznych.

Artykuł 15

Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie może być interpretowane jako nakładające obowiązek dokonania ekstradycji lub udzielenia pomocy prawnej, jeśli Państwo-Strona wezwane ma istotne powody by uważać, że wniosek o ekstradycję za przestępstwo, o którym mowa w artykule 2, lub wniosek o udzielenie pomocy prawnej w odniesieniu do takiego przestępstwa został złożony w celu oskarżenia lub ukarania osoby ze względu na jej rasę, wyznanie, narodowość, pochodzenie etniczne lub poglądy polityczne, albo że przychylenie się do wniosku pogorszyłoby sytuację takiej osoby ze względu na którąkolwiek z tych przyczyn.

Artykuł 16

1. Osobę zatrzymaną lub odbywającą karę na terytorium jednego Państwa-Strony można przekazać do innego Państwa-Strony, jeśli wnosi się o umożliwienie jej obecności w tym Państwie dla celów identyfikacji, złożenia zeznań lub udzielenia innej pomocy w uzyskaniu dowodu w związku z postępowaniem przygotowawczym lub postępowaniem sądowym w sprawach o przestępstwa, o których mowa w artykule 2, jeśli spełnione są następujące warunki:

- a) osoba ta dobrowolnie wyraża świadomą zgodę;
- b) właściwe organy obu Państw wyrażają na to zgodę, z zastrzeżeniem takich warunków, jakie uznają za stosowne.

2. W związku z postanowieniami niniejszego artykułu stosuje się następujące zasady:

- a) Państwo, do którego przekazuje się taką osobę, ma prawo i obowiązek zatrzymania jej w areszcie, chyba że Państwo, z którego osoba ta jest przekazywana zwróci się z wnioskiem o inne postępowanie lub udzieli zgody na inne postępowanie;
- b) Państwo, do którego przekazuje się taką osobę, wykonuje niezwłocznie swój obowiązek zapewnienia powrotu tej osoby do aresztu w Państwie, z którego osoba ta została przekazana, zgodnie z dokonanymi wcześniej uzgodnieniami, albo z innymi ustaleniami właściwych organów obu tych Państw;
- c) Państwo, do którego przekazuje się taką osobę, nie może wymagać od Państwa, z którego osoba ta została przekazana, wszczęcia postępowania ekstradycyjnego celem doprowadzenia do powrotu takiej osoby;
- d) osobie przekazywanej zalicza się czas pozbawienia wolności w Państwie, do którego osoba ta została przekazana, na poczet odbycia kary w Państwie, z którego osoba ta została przekazana.

3. Bez zgody Państwa-Strony, z którego dana osoba ma zostać przekazana zgodnie z treścią niniejszego artykułu, osoba ta, niezależnie od jej obywatelstwa, nie może zostać oskarżona ani aresztowana, ani nie można wobec niej zastosować żadnego innego ograniczenia wolności na terytorium Państwa, do którego jest przekazywana, w związku z

czynem lub skazaniem wcześniejszym niż wyjazd takiej osoby z terytorium Państwa, z którego osoba ta zostaje przekazana.

Artykuł 17

Osobie tymczasowo aresztowanej, albo w odniesieniu do której zastosowano inne środki lub prowadzi się postępowanie zgodnie z niniejszą Konwencją, gwarantuje się sprawiedliwe traktowanie, w tym korzystanie ze wszystkich praw i gwarancji zgodnych z prawem Państwa, na terytorium którego osoba ta przebywa, jak również z odpowiednimi postanowieniami prawa międzynarodowego, w tym międzynarodowych praw człowieka.

Artykuł 18

1. Państwa-Strony współpracują w zapobieganiu przestępstwom, o których mowa w artykule 2, podejmując wszystkie możliwe działania, *inter alia*, wprowadzając w razie potrzeby stosowne zmiany w swym prawie wewnętrznym celem zapobiegania i przeciwdziałania prowadzonym na ich terytoriach przygotowaniom do popełniania tych przestępstw na tych lub innych terytoriach, w tym:

- a) zakazanie na swym terytorium prowadzenia nielegalnej działalności przez osoby i organizacje, które świadomie zachęcają, podlegają, organizują lub biorą udział w popełnianiu przestępstw, o których mowa w artykule 2;
- b) obowiązek, by instytucje finansowe i przedstawiciele innych zawodów biorący udział w przeprowadzaniu transakcji finansowych korzystali z możliwie najskuteczniejszych środków ustalania tożsamości swych stałych i okazjonalnych klientów, oraz klientów, na których rzecz otwiera się rachunki, oraz by zwracali szczególną uwagę na niezwykle lub podejrzane transakcje, jak również zgłaszali transakcje, co do których podejrzewają, że wynikają z działalności przestępczej. W tym celu Państwa-Strony rozważą możliwość:
 - i) przyjęcia przepisów zabraniających otwierania rachunków, jeśli nie została lub nie może zostać ustalona tożsamość ich posiadaczy lub beneficjentów, oraz środków zapewniających, by takie instytucje weryfikowały tożsamość faktycznych właścicieli takich transakcji;
 - ii) w odniesieniu do identyfikowania osób prawnych, wymagania od instytucji finansowych, by te stosowały w miarę potrzeby środki zmierzające do potwierdzenia istnienia klienta jako podmiotu prawa i weryfikacji jego struktury, poprzez uzyskiwanie – z publicznego rejestru, od klienta lub z obu tych źródeł – dowodu utworzenia osoby prawnej, w tym informacji o nazwie klienta, jego formie prawnej, adresie, członkach zarządu oraz postanowieniach regulujących upoważnienie do zaciągania zobowiązań w imieniu takiego podmiotu;
 - iii) przyjęcia przepisów nakładających na instytucje finansowe obowiązek szybkiego zgłaszania właściwym organom wszystkich złożonych, niezwykle dużych transakcji oraz niezwyklego przebiegu transakcji nie mających oczywistego legalnego celu lub widocznego celu ekonomicznego bez obawy, że poniosą odpowiedzialność karną lub cywilną za naruszenie jakiegokolwiek

ograniczenia w ujawnianiu informacji, jeśli zgłaszają swe podejrzenia w dobrej wierze;

- iv) wymagania, by instytucje finansowe przechowywały przez co najmniej pięć lat wszystkie niezbędne dokumenty transakcji, zarówno krajowych, jak i międzynarodowych.

2. Państwa-Strony współpracują również w zapobieganiu przestępstwom, o których mowa w artykule 2, poprzez rozważenie możliwości zastosowania:

- a) środków nadzoru, w tym na przykład licencjonowania wszystkich podmiotów zajmujących się przekazywaniem pieniędzy;
- b) środków wykrywania lub śledzenia fizycznego przewożenia przez granice gotówki lub zbywalnych papierów na okaziciela, z zastrzeżeniem ścisłych zabezpieczeń zapewniających prawidłowość wykorzystywania informacji oraz bez ograniczenia wolności przepływu kapitału.

3. Państwa-Strony współpracują również w zapobieganiu przestępstwom, o których mowa w artykule 2, poprzez wymianę dokładnych i sprawdzonych informacji, zgodnie z ich prawem wewnętrznym, oraz koordynację podejmowanych środków administracyjnych i innych stosownych działań, celem zapobiegania popełnianiu przestępstw, o których mowa w artykule 2, zwłaszcza poprzez:

- a) ustanowienie i utrzymywanie kanałów komunikacji pomiędzy ich właściwymi organami i służbami, celem ułatwienia bezpiecznej i szybkiej wymiany informacji dotyczących wszystkich aspektów przestępstw, o których mowa w artykule 2;
- b) wzajemną współpracę przy prowadzeniu dochodzeń związanych z przestępstwami, o których mowa w artykule 2, dotyczących:
 - i) tożsamości, pochodzenia i działalności osób, co do których istnieje uzasadnione przypuszczenie, że biorą udział w popełnianiu takich przestępstw;
 - ii) przepływu funduszy związanych z popełnianiem takich przestępstw.

4. Państwa-Strony mogą wymieniać informacje poprzez Międzynarodową Organizację Policji Kryminalnej (Interpol).

Artykuł 19

Państwo-Strona, w którym domniemany sprawca wykroczenia jest ścigany sędownie, ma obowiązek, zgodnie ze swym prawem wewnętrznym lub stosownymi procedurami, poinformowania o prawomocnym wyniku postępowania Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, który z kolei przekazuje te informacje innym Państwom-Stronom.

Artykuł 20

Państwa-Strony wykonują swe obowiązki wynikające z niniejszej Konwencji w sposób zgodny z zasadami suwerennej równości i integralności terytorialnej, a także z zasadą nieingerencji w wewnętrzne sprawy innych Państw.

Artykuł 21

Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie ma wpływu na inne prawa, obowiązki i zobowiązania Państw i osób fizycznych określone w prawie międzynarodowym, zwłaszcza zaś na cele Karty Narodów Zjednoczonych, międzynarodowego prawa humanitarnego i innych stosownych Konwencji.

Artykuł 22

Żadne z postanowień niniejszej Konwencji nie uprawnia żadnego Państwa-Strony do rozpoczęcia na terytorium innego Państwa-Strony wykonywania swej jurysdykcji, ani do wykonywania funkcji zastrzeżonych prawem wewnętrznym tego drugiego Państwa-Strony wyłącznie dla jego własnych organów.

Artykuł 23

1. Aneks może być zmieniany poprzez dodawanie traktatów, które:

- a) są otwarte dla wszystkich Państw;
- b) weszły w życie;
- c) zostały ratyfikowane, przyjęte lub zatwierdzone, lub też przystąpiły do nich co najmniej dwadzieścia dwa Państwa-Strony niniejszej Konwencji.

2. Po wejściu w życie niniejszej Konwencji, każde Państwo-Strona może zaproponować taką zmianę. Propozycję zmiany należy przedstawić depozytariuszowi w formie pisemnej. Depozytariusz informuje o propozycji spełniającej wymagania, o których mowa w ustępie 1, wszystkim Państwom oraz dąży do uzyskania informacji o ich opinii o tym, czy należy przyjąć proponowaną zmianę.

3. Proponowaną zmianę uważa się za przyjętą, chyba że sprzeciwi się temu jedna trzecia Państw-Stron w formie pisemnego powiadomienia w ciągu 180 dni od przekazania Państwom informacji o proponowanej zmianie.

4. Przyjęta zmiana aneksu wchodzi w życie z upływem 30 dni od złożenia dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia takiej zmiany dla wszystkich Państw-Stron, które złożyły taki dokument. Dla każdego Państwa-Strony, które ratyfikowało, przyjęło lub zatwierdziło zmianę po złożeniu dwudziestego drugiego dokumentu, zmiana wchodzi w życie trzydziestego dnia od złożenia przez takie Państwo-Stronę jego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 24

1. Jeśli sporu między dwoma lub większą liczbą Państw-Stron, dotyczącego wykładni lub stosowania niniejszej Konwencji, nie można w rozsądnym czasie rozstrzygnąć w drodze negocjacji, sprawę poddaje się na wniosek jednego z tych Państw arbitrażowi. Gdyby w ciągu sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku o arbitraż strony nie mogły uzgodnić organizacji arbitrażu, każda ze stron może przekazać sprawę sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, poprzez złożenie wniosku zgodnie ze statutem Trybunału.

2. Każde Państwo-Strona w czasie składania podpisu, ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia niniejszej Konwencji albo w czasie przystąpienia do Konwencji, może oświadczyć, że nie uważa się za związane postanowieniami ustępu 1. Inne Państwa-Strony nie są związane postanowieniami ustępu 1 w odniesieniu do Państwa, które poczyniło takie zastrzeżenie.

3. Każde Państwo, które wniosło zastrzeżenie zgodnie z ustępem 2, może je w dowolnym czasie wycofać poprzez powiadomienie o tym Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 25

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta do podpisania przez wszystkie Państwa od 10 stycznia 2000 r. do 31 grudnia 2001 r. w siedzibie Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku.

2. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

3. Niniejsza Konwencja jest otwarta do przystąpienia dla wszystkich Państw. Dokumenty przystąpienia składa się u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 26

1. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia od daty złożenia na ręce Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

2. Dla każdego Państwa ratyfikującego, przyjmującego, zatwierdzającego lub przystępującego do Konwencji po złożeniu dwudziestego drugiego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia Konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia od daty złożenia przez takie Państwo jego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 27

1. Każde Państwo-Strona może wypowiedzieć niniejszą Konwencję poprzez pisemne powiadomienie o tym Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych.

2. Wypowiedzenie wejdzie w życie z upływem roku od dnia, w którym Sekretarz Generalny Narodów Zjednoczonych otrzymał takie powiadomienia.

Artykuł 28

Oryginał niniejszej Konwencji, którego teksty w językach arabskim, chińskim, angielskim, francuskim, rosyjskim i hiszpańskim są równie autentyczne, składa się u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, który wysyła jej poświadczone kopie do wszystkich Państw.

NA DOWÓD CZEGO niżej podpisani, należycie uppełnomocnieni przez odnośne rządy, podpisali niniejszą Konwencję, otwartą do podpisu w siedzibie Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku w dniu 10 stycznia 2000 r.

Aneks

1. Konwencja o zwalczaniu bezprawnego zawładnięcia statkami powietrznymi, sporządzona w Hadze dnia 16 grudnia 1970 r.,
2. Konwencja o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego, sporządzona w Montrealu dnia 23 września 1971 r.,
3. Konwencja o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 14 grudnia 1973 r.,
4. Międzynarodowa Konwencja przeciwko braniu zakładników, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 17 grudnia 1979 r.,
5. Konwencja o ochronie fizycznej materiałów jądrowych, przyjęta w Wiedniu dnia 3 marca 1980 r.,
6. Protokół w sprawie zwalczania bezprawnych aktów przemocy w portach lotniczych służących międzynarodowemu lotnictwu cywilnemu, sporządzony w Montrealu dnia 24 lutego 1988 r., uzupełniający Konwencję o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego,
7. Konwencja o zwalczaniu bezprawnych czynów przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej, sporządzona w Rzymie dnia 10 marca 1988 r.,
8. Protokół o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu stałych platform umieszczonych w szelfie kontynentalnym, sporządzony w Rzymie dnia 10 marca 1988 r.,
9. Międzynarodowa konwencja w sprawie zwalczania terrorystycznych ataków bombowych, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997 r.

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem w języku angielskim:

NOTYFIKACJA DEPOZYTARIUSZA

00 46785

(XVIII.11)

Narody Zjednoczone

Adnotacja: C.N.327.2000.TREATIES-12 (Notyfikacja Depozytariusza)

Międzynarodowa konwencja o zwalczaniu finansowania terroryzmu
Nowy Jork, 9 grudnia 1999 r.

Sprostowanie oryginalnego tekstu Konwencji i przekazanie stosownego *Procès-verbal*¹

Sekretarz Generalny Narodów Zjednoczonych, działający w charakterze depozytariusza, powiadamia o poniższym:

Do dnia 30 maja 2000 r., tj. do dnia, w którym upłynął 90-dniowy termin przeznaczony na notyfikowanie sprzeciwów do proponowanych korekt, żadne sprzeciwy nie zostały notyfikowane Sekretarzowi Generalnemu.

Sekretarz Generalny wprowadził więc wymagane korekty do oryginału Konwencji (tekstów autentycznych: arabskiego, chińskiego, angielskiego, francuskiego, rosyjskiego i hiszpańskiego), jak również do uwierzytelnionych kopii. Niniejszym przekazuje się *Procès-verbal* o sprostowaniu.

30 maja 2000 r.

¹ Odnosi się do Notyfikacji Depozytariusza Nr C.N.120.2000.TREATIES-8 z dnia 28 lutego 2000 r. (Propozycja korekt do oryginalnego tekstu Konwencji (tekstów autentycznych: arabskiego, chińskiego, angielskiego, francuskiego, rosyjskiego i hiszpańskiego) i do uwierzytelnionych kopii).

Do wiadomości: służby traktatowe ministerstw spraw zagranicznych i zainteresowanych organizacji międzynarodowych.

KOREKTY DO KONWENCJI O ZWALCZANIU FINANSOWANIA TERRORYZMU

Narody Zjednoczone

Międzynarodowa konwencja o zwalczaniu finansowania terroryzmu,
przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r.

Procès-verbal o sprostowaniu oryginału Konwencji

Sekretarz Generalny Narodów Zjednoczonych, działając w charakterze depozytariusza, Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 9 grudnia 1999 r. (zwanej dalej Konwencją),

- ponieważ okazało się, że oryginał Konwencji (teksty autentyczne: arabski, chiński, angielski, francuski, rosyjski i hiszpański) zawiera błędy,
- ponieważ wszystkie zainteresowane Państwa zostały poinformowane o odpowiednich propozycjach korekt w drodze Notyfikacji Depozytariusza Nr C.N.120.2000.TREATIES-8 z dnia 28 lutego 2000 r.,
- ponieważ do dnia 30 maja 2000 r., tj. do dnia, w którym upłynął 90-dniowy termin przeznaczony na notyfikowanie sprzeciwów do proponowanych korekt, żadne sprzeciwy nie zostały notyfikowane,

spowodował, że wymagane korekty, w formie wskazanej w aneksie do niniejszego *Procès-verbal*, weszły w życie w stosunku do oryginału Konwencji (autentycznych tekstów: arabskiego, chińskiego, angielskiego, francuskiego, rosyjskiego i hiszpańskiego), które to korekty stosują się również w odniesieniu do uwierzytelnionych kopii Konwencji przyjętej w dniu 15 grudnia 1999 r.

NA DOWÓD CZEGO, Ja, Ralph Zacklin, Zastępca Sekretarza Generalnego, Biuro do Spraw Prawnych, podpisałem niniejsze *Procès-verbal*.

Sporządzono w siedzibie Narodów Zjednoczonych, Nowy Jork, w dniu 30 maja 2000 r.

(-) Ralph Zacklin

[TEKST ORYGINALNY ANGIELSKI]

Artykuł 1

[– A – TEKST ORYGINALNY]

punkt 1 ostatnia linijka
[...] weksle, akredytywy;

[– B – KOREKTA]

punkt 1 ostatnia linijka
[...] weksle oraz akredytywy;

[– A – TEKST ORYGINALNY]

punkt 2
„obiekt państwowy lub rządowy”

[– B – KOREKTA]

punkt 2
„obiekt państwowy lub rządowy”
[korekta nie wpływa na tłumaczenie Konwencji na język polski – przyp. tłum.]

Artykuł 5

[– A – TEKST ORYGINALNY]

ustęp 2
[...] osoby fizycznej, która popełniła przestępstwo.

[– B – KOREKTA]

ustęp 2
[...] osoby fizycznej, która popełniła przestępstwo.
[korekta nie wpływa na tłumaczenie Konwencji na język polski – przyp. tłum.]

Artykuł 12

[– A – TEKST ORYGINALNY]

ustęp 3
Strona wzywająca nie może przekazać, ani wykorzystać [...]

[– B – KOREKTA]

ustęp 3

Strona wzywająca nie może przekazać, ani wykorzystać [...]

[korekta nie wpływa na tłumaczenie Konwencji na język polski – przyp. tłum.]

Artykuł 18

[– A – TEKST ORYGINALNY]

ustęp 1 litera b punkt iv

[...] zarówno krajowych, jak i międzynarodowych.

[– B – KOREKTA]

ustęp 1 litera b punkt iv

[...] zarówno krajowych, jak i międzynarodowych.

[korekta nie wpływa na tłumaczenie Konwencji na język polski – przyp. tłum.]

*[w tłumaczeniu pominięto część notyfikacji dotyczącą pozostałych tekstów oryginalnych
Konwencji – przyp. tłum.]*

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem w języku angielskim:

**Oświadczenia i zastrzeżenia
złożone do dnia 15 lipca 2002 r.
do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu,
przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych
w dniu 9 grudnia 1999 r.**

(Jeżeli nie zaznaczono inaczej, oświadczenia i zastrzeżenia zostały złożone w momencie ratyfikacji, przyjęcia lub przystąpienia.)

Algieria

Zastrzeżenie:

Zastrzeżenie Algierii

Rząd Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 24 ustęp 1 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu.

Rząd Algierskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej oświadcza, że w celu przedłożenia sporu do arbitrażu lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, będzie wymagane w każdym przypadku porozumienie wszystkich stron sporu.

Brazylia

W czasie podpisania:

Oświadczenia interpretacyjne:

„Oświadczenia interpretacyjne złożone przez Federacyjną Republikę Brazylii przy okazji podpisania Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu:

1. dotyczące artykułu 2 przedmiotowej Konwencji: trzy akty prawne wymienione w Aneksie do Konwencji nie weszły w życie w Brazylii. Są to: Konwencja o zwalczaniu bezprawnych czynów przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej; Protokół o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu stałych platform umieszczonych na szelfie kontynentalnym; oraz Międzynarodowa konwencja w sprawie zwalczania terrorystycznych ataków bombowych.

2. dotyczące artykułu 24 ustęp 2 przedmiotowej Konwencji: Brazylia nie uważa się za zobowiązaną na mocy ustępu 1 wspomnianego artykułu, zważywszy, że nie został on uznany za obowiązkową klauzulę jurysdykcyjną Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.”

Kuba

Zastrzeżenie:

Republika Kuby oświadcza, stosownie do artykułu 24 ustęp 2, że nie uważa się za związaną ustępem 1 wspomnianego artykułu dotyczącym rozstrzygania sporów powstałych pomiędzy Państwami-Stronami, przez co uważa, że takie spory muszą być rozstrzygane w drodze polubownych negocjacji. W konsekwencji, oświadcza, że nie uznaje obowiązkowej jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości.

Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna

W czasie podpisania:

Zastrzeżenia:

Zastrzeżenia

1. Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 2 ustęp 1 litera a) Konwencji.

2. Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 14 Konwencji.

3. Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 24 ustęp 1 Konwencji.

Estonia

Oświadczenie:

„[Z] poniższym oświadczeniem [oświadczeniami]:

1) stosownie do artykułu 2 ustęp 2 Konwencji, Republika Estońska oświadcza, że nie uważa się za związaną Protokołem o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu stałych platform umieszczonych na szelfie kontynentalnym, sporządzonym w Rzymie dnia 10 marca 1988 r., o którym mowa w Aneksie do Konwencji;” [...]

Francja

Oświadczenia:

Oświadczenie złożone stosownie do artykułu 2 ustęp 2 litera a):

Zgodnie z artykułem 2 ustępem 2 litera a) Konwencji, Francja oświadcza, że w stosowaniu przedmiotowej Konwencji w stosunku do Francji, Konwencja z dnia 14 grudnia 1973 r. o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom, będzie uważana

za nie włączoną do Aneksu, o którym mowa w artykule 2 ustęp 1 litera a), gdyż Francja nie jest jej Stroną.

Oświadczenie złożone stosownie do artykułu 7 ustęp 3:

Zgodnie z artykułem 7 ustęp 3 Konwencji, Francja stwierdza, że ustanowiła swoją jurysdykcję nad przestępstwami, o których mowa w artykule 2, we wszystkich przypadkach, o których mowa w artykule 7 ustęp 1 i 2.

Gwatemala

6 czerwca 2002 r.

Oświadczenie złożone stosownie do artykułu 2 ustęp 2 litera a):

[Rząd Gwatemali informuje] ... stosownie do artykułu 2 ustęp 2 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, że, dnia 14 marca 2002 r., Międzynarodowa konwencja w sprawie zwalczania terrorystycznych ataków bombowych weszła w życie w stosunku do Republiki Gwatemali. Jednocześnie, oświadczenie złożone przez Republikę Gwatemali w czasie składania dokumentu ratyfikacyjnego, zgodnie z którym Międzynarodowa konwencja w sprawie zwalczania terrorystycznych ataków bombowych była uważana za nie włączoną do Aneksu do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, utraciło moc.

Artykuł 2. Stosownie do artykułu 2 ustęp 2 litera a) Konwencji powołanej w poprzedzającym artykule, Państwo Gwatemalskie, w czasie ratyfikacji Konwencji, składa następujące oświadczenie: „W stosowaniu przedmiotowej Konwencji, Gwatemala uważa poniższe traktaty za nie włączone do Aneksu: Konwencję o zwalczaniu bezprawnych czynów przeciwko bezpieczeństwu żeglugi morskiej, podpisanej w Rzymie dnia 10 marca 1988 r.; Protokół o zwalczaniu bezprawnych czynów skierowanych przeciwko bezpieczeństwu stałych platform umieszczonych na szelfie kontynentalnym, sporządzony w Rzymie dnia 10 marca 1988 r. oraz Międzynarodową konwencję w sprawie zwalczania terrorystycznych ataków bombowych, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997 r. Oświadczenie to utraci moc, w stosunku do każdego ze wskazanych traktatów, w momencie wejścia tych traktatów w życie w stosunku do Państwa Gwatemalskiego, co zostanie notyfikowane depozytariuszowi.

Myanmar

W czasie podpisania:

Zastrzeżenie:

„Rząd Związku Myanmar oświadcza, stosownie do artykułu 24 ustęp 2 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, że nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 24 ustęp 1.”

Holandia

Oświadczenie:

„Królestwo Niderlandów rozumie artykuł 10 ustęp 1 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu jako zawierający prawo kompetentnych władz sądowych do decydowania o nie wnoszeniu oskarżenia przeciwko osobie, która rzekomo popełniła takie przestępstwo, jeśli kompetentne władze sądowe, po należytym rozważeniu procedur prawnych, wskażą, że skuteczne oskarżenie będzie niemożliwe.”

Federacja Rosyjska

W czasie podpisania:

Oświadczenie:

Federacja Rosyjska stoi na stanowisku, że postanowienia artykułu 15 Konwencji muszą być stosowane w taki sposób, aby zapewnić nieuchronność odpowiedzialności za popełnienie przestępstw pozostających w zakresie przedmiotowym konwencji, bez szkody dla skuteczności współpracy międzynarodowej dotyczącej ekstradycji i pomocy prawnej.

Saint Vincent i Grenadyny

Oświadczenie i zastrzeżenie:

„Zgodnie z artykułem 2 ustęp 2 litera a) przedmiotowej Konwencji, jakkolwiek, Rząd Saint Vincent i Grenadynów oświadcza, że w stosowaniu Konwencjiw stosunku do Saint Vincent i Grenadynów poniższe traktaty będą uważane za nie włączone do Aneksu, o którym mowa w artykule 2 ustęp 1 litera a):

1. Konwencja o fizycznej ochronie materiałów jądrowych, przyjęta w Wiedniu dnia 3 marca 1980 r.
2. Międzynarodowa konwencja w sprawie zwalczania terrorystycznych ataków bombowych, przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych w dniu 15 grudnia 1997 r.

Dodatkowo, zgodnie z artykułem 24 ustęp 2 przedmiotowej Konwencji, Rząd Saint Vincent i Grenadynów oświadcza, że nie uważa się za związany artykułem 24 ustęp 1. Rząd Saint Vincent i Grenadynów zgadza się, że jakkolwiek spór może zostać przedłożony Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości tylko za zgodą wszystkich stron sporu.

Singapur

Zastrzeżenie:

W czasie podpisania:

„[...] Rząd Republiki Singapuru składa następujące zastrzeżenia w nawiązaniu do artykułu 2 i artykułu 24 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu z 1999 r.:

1. Republika Singapuru oświadcza, stosownie do artykułu 2 ustęp 2 litera a) Konwencji, że stosując przedmiotową konwencję, traktaty, których Republika Singapuru nie jest stroną, będą uważane za nie włączone do Aneksu do Konwencji.

2. Republika Singapuru oświadcza, stosownie do artykułu 24 ustęp 2 Konwencji, że nie będzie związana postanowieniami artykułu 24 ustęp 1 Konwencji.”

Turcja

Oświadczenie:

„1. Republika Turcji oświadcza, że stosowanie artykułu 2 ustęp 1 litera b) Konwencji nie pociąga za sobą konieczności istnienia konfliktu zbrojnego, a pojęcie „konflikt zbrojny”, zorganizowany czy też nie, opisuje sytuację odmienną od popełniania czynów stanowiących przestępstwo terroryzmu w rozumieniu prawa karnego.

2. Republika Turcji oświadcza, że rozumie, że artykuł 2 ustęp 1 litera b) Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, jak określono w artykule 21 przedmiotowej Konwencji, nie narusza zobowiązań państw zgodnych z prawem międzynarodowym, włącznie z Kartą Narodów Zjednoczonych, w szczególności zobowiązaniem nie wspomaganie finansowego terrorystów i zbrojnych grup działających na terytorium innych państw.

3. Stosownie do artykułu 24 ustęp 2 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, Republika Turecka oświadcza, że nie uważa się za związaną postanowieniami artykuł 24 ustęp 1 przedmiotowej Konwencji.”

Stany Zjednoczone Ameryki

Zastrzeżenie:

„a) stosownie do artykułu 24 ustęp 2 Konwencji, Stany Zjednoczone Ameryki oświadcza, że nie uważają się za związane artykułem 24 ustęp 1 Konwencji; oraz

b) Stany Zjednoczone Ameryki zastrzegają sobie specjalne prawo do wyrażenia zgody w poszczególnych przypadkach na zastosowanie procedury, o której mowa w artykule 24 ustęp 1 Konwencji, lub jakiegokolwiek innej procedury arbitrażu.”

Oświadczenia:

„1) Wyłączenie uzasadnionych prawnie działań przeciwko legalnym celom. Stany Zjednoczone Ameryki rozumieją, że żadne z postanowień Konwencji nie uniemożliwia jakiegokolwiek Państwu-Stronie Konwencji prowadzenia jakiegokolwiek uzasadnionej prawnie działalności przeciwko jakiegokolwiek legalnemu celowi w zgodzie z prawem konfliktów zbrojnych.

2) Rozumienie pojęcia „konflikt zbrojny”. Stany Zjednoczone Ameryki rozumieją, że pojęcie „konflikt zbrojny”, o którym mowa w artykule 2 ustęp 1 litera b) Konwencji nie obejmuje wewnętrznych zamieszek i rozruchów, takich jak zaburzenia wewnętrzne, odosobnione i sporadyczne akty przemocy oraz inne akty o podobnej naturze.

Sprzeciw

(Jeżeli nie zaznaczono inaczej, sprzeciwy zostały złożone w momencie ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.)

Holandia

1 maja 2002 r.

W odniesieniu do zastrzeżeń złożonych w czasie podpisania przez Koreańską Republikę Ludowo-Demokratyczną:

„Rząd Królestwa Niderlandów zbadał zastrzeżenia Rządu Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej w odniesieniu do artykułu 2 ustęp 1 litera a) i artykułu 14 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu złożone w czasie podpisania przez to państwo Konwencji.

Rząd Królestwa Niderlandów uważa, że zastrzeżenia złożone przez Koreańską Republikę Ludowo-Demokratyczną w odniesieniu do artykułu 2 ustęp 1 litera a) i artykułu 14 Konwencji są zastrzeżeniami niezgodnymi z przedmiotem i celem Konwencji.

Rząd Królestwa Niderlandów przypomina, że, stosownie do artykułu 19 litera c) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, zastrzeżenie niezgodne z przedmiotem i celem Konwencji nie powinno być dozwolone.

We wspólnym interesie państw jest, aby traktaty, których stały się one stronami, były respektowane, jak również ich przedmiot i cel, przez wszystkie strony i aby państwa były gotowe podjąć wszelkie ustawodawcze zmiany niezbędne dla przestrzegania przez te państwa zobowiązań przyjętych na podstawie tych traktatów.

W związku z powyższym, Rząd Królestwa Niderlandów sprzeciwia się powyższym zastrzeżeniom złożonym przez Rząd Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej do Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu.

Sprzeciw ten nie stoi na przeszkodzie wejściu w życie Konwencji w stosunkach pomiędzy Królestwem Niderlandów a Koreańską Republiką Ludowo-Demokratyczną.”

**Notyfikacje złożone zgodnie z artykułem 7 ustęp 3
(Jeżeli nie zaznaczono inaczej, notyfikacje zostały złożone w momencie ratyfikacji,
przyjęcia lub przystąpienia.)**

Boliwia

13 lutego 2002 r.

[...] z racji postanowienia artykułu 7 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, Republika Boliwii stwierdza, że ustanawia swoją jurysdykcję zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym w odniesieniu do przestępstw popełnionych w sytuacjach i w warunkach, o których mowa w artykule 7 ustęp 2 konwencji.

Chile

Zgodnie z artykułem 7 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, rząd Chile oświadcza, że zgodnie z artykułem 6 ustęp 8 Kodeksu organizacji sądów Republiki Chile, zbrodnie i zwyczajne przestępstwa popełnione poza terytorium Republiki, które są zamieszczone w traktatach zawartych z innymi Państwami, pozostają pod jurysdykcją chilijską.

Cypr

27 grudnia 2001 r.

Zgodnie z artykułem 7 ustęp 3, Republika Cypryjska oświadcza, że na mocy sekcji 7.1 Ustawy Nr 29 (III) z 2001 r. o Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu (ratyfikacja i inne postanowienia), ustanowiła jurysdykcję nad przestępstwami, o których mowa w artykule 2, we wszystkich okolicznościach, o których mowa w artykule 7 ustęp 2.”

Estonia

„Stosownie do artykułu 7 ustęp 3 Konwencji, Republika Estońska oświadcza, że wykonuje na mocy swojego prawa wewnętrznego jurysdykcję, o której mowa w artykule 7 ustęp 2 nad przestępstwami, o których mowa w artykule 2.”

Finlandia

„Stosownie do artykułu 7 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, Republika Finlandii ustanawia swoją jurysdykcję nad przestępstwami, o których mowa w artykule 2, we wszystkich przypadkach, o których mowa w artykule 7 ustęp 1 i 2.”

Islandia

„Stosownie do artykułu 7 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, Islandia oświadcza, że ustanowiła swoją jurysdykcję nad przestępstwami, o których mowa w artykule 2 Konwencji, we wszystkich przypadkach, o których mowa w artykule 7 ustęp 2 Konwencji.”

Monako

Księstwo Monako zgłasza, stosownie do artykułu 7 ustęp 3 Międzynarodowej konwencji o zwalczaniu finansowania terroryzmu, przyjętej w Nowym Jorku dnia 9 grudnia 1999 r., że wykonuje bardzo szeroką jurysdykcję nad przestępstwami, o których mowa w przedmiotowej konwencji.

Jurysdykcja Księstwa została ustanowiona stosownie do artykułu 7 ustęp 1 nad:

a) przestępstwami popełnionymi na jego terytorium: jest to sytuacja zastosowania w Monako generalnej zasady terytorialności prawa;

b) przestępstwami popełnionymi na pokładzie statków pływających pod banderą Monte Carlo: jest to sytuacja zastosowania w Monako artykułu L.633-1 i nast. Kodeksu Morskiego;

Przestępstwa popełnione na pokładzie statków powietrznych zarejestrowanych zgodnie z prawem Monte Carlo: Konwencja tokijska z 14 września 1963 r. która weszła w życie w stosunku do Monako na mocy Aktu władzy Nr 7.963 z 24 kwietnia 1984 r., określa, że sądy i trybunały Państwa rejestracji statków powietrznych są kompetentne do wykonywania jurysdykcji nad przestępstwami i czynami popełnionymi na ich pokładzie;

c) przestępstwami popełnionymi przez obywateli Monte Carlo: Kodeks postępowania karnego w artykułach 5 i 6 stanowi, że każdy obywatel Monte Carlo który za granicą popełni czyn kwalifikowany przez prawo obowiązujące w Księstwie jako zbrodnię lub przestępstwo, może zostać oskarżony i sprowadzony do Księstwa na proces.

Jurysdykcja Księstwa została również ustanowiona, stosownie do artykułu 7 ustęp 2, jeżeli:

a) przestępstwo było skierowane przeciwko lub odniosło skutek w wyniku aktu terrorystycznego na jego terytorium lub przeciwko jednemu z jego obywateli: artykuły 42 do 43 Kodeksu karnego pozwalają, na ogólnych warunkach, sądom Monte Carlo skazywać współsprawców sprawców oskarżonych w Monako za przestępstwa, o których mowa w artykule 2 Konwencji;

b) przestępstwo było skierowane przeciwko lub odniosło skutek w wyniku aktu terrorystycznego przeciwko Państwu lub strukturom rządowym, włączając w to tereny i pomieszczenia dyplomatyczne i konsularne: zamach nakierowany na spowodowanie zniszczenia, masakry i grabieży na terytorium Monte Carlo podlega karze na podstawie artykułu 65 Kodeksu karnego; dodatkowo, artykuł 7 Kodeksu postępowania karnego przewiduje możliwość oskarżenia i osądzenia w Monako cudzoziemca, który poza terytorium

Księstwa, popełnił przestępstwo szkodliwe dla bezpieczeństwa Państwa lub zbrodnię lub przestępstwo przeciwko agentom lub terenom i pomieszczeniom dyplomatycznym lub konsularnym Monte Carlo;

c) przestępstwo było skierowane przeciwko lub odniosło skutek w wyniku aktu terrorystycznego popełnionego w celu zmuszenia Państwa do podjęcia lub powstrzymania się od wykonania określonego działania: takie zbrodnie i przestępstwa pokrywają się w zasadzie z jednym z powyższych przestępstw, bezpośrednio lub przez współudział;

d) przestępstwo zostało popełnione przez bezpaństwowca, który posiada stałe miejsce zamieszkania na terytorium Monte Carlo: stosowanie ogólnej zasady terytorialności prawa pozwala oskarżyć bezpaństwowca posiadającego stałe miejsce zamieszkania w Monako;

e) przestępstwo zostało popełnione na pokładzie statku powietrznego użytkowanego przez Rząd Monte Carlo: jeśli Rząd Monte Carlo użytkuje statek powietrzny lub linię lotniczą bezpośrednio, te statki powietrzne powinny zostać zarejestrowane w Monako, a wyżej wskazana Konwencja tokijska z 14 września 1963 r. powinna być stosowana.

Hiszpania

„Zgodnie z postanowieniami artykułu 7 ustęp 3, Królestwo Hiszpanii składa notyfikację o tym, że jego sądy posiadają międzynarodową jurysdykcję nad przestępstwami, o których mowa w ustępie 1 i 2, stosownie do artykułu 23 Ustawy Nr 6/1985 z dnia 1 lipca 1985 r. o organizacji sądownictwa.”

Uzbekistan

5 lutego 2002 r.

„Republika Uzbekistanu ustanawia swoją jurysdykcję nad przestępstwami, o których mowa w artykule 2 konwencji, we wszystkich przypadkach, o których mowa w artykule 7 ustęp 2 Konwencji.”

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem w języku angielskim:

**INTERNATIONAL CONVENTION
FOR THE SUPPRESSION
OF THE FINANCING
OF TERRORISM**

UNITED NATIONS
1999

International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism

Preamble

The States Parties to this Convention,

Bearing in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations, contained in General Assembly resolution 50/6 of 24 October 1995,

Recalling also all the relevant General Assembly resolutions on the matter, including resolution 49/60 of 9 December 1994 and its annex on the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, in which the States Members of the United Nations solemnly reaffirmed their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

Noting that the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996, paragraph 3, subparagraph (f), in which the Assembly called upon all States to take steps to prevent and counteract, through appropriate domestic measures, the financing of terrorists and terrorist organizations, whether such financing is direct or indirect through organizations which also have or claim to have charitable, social or cultural goals or which are also engaged in unlawful activities such as illicit arms trafficking, drug dealing and racketeering, including the exploitation of persons for purposes of funding terrorist activities, and in particular to consider, where appropriate, adopting regulatory measures to prevent and counteract movements of funds suspected to be intended for terrorist purposes without impeding in any way the freedom of legitimate capital movements and to intensify the exchange of information concerning international movements of such funds,

Recalling also General Assembly resolution 52/165 of 15 December 1997, in which the Assembly called upon States to consider, in particular, the implementation

of the measures set out in paragraphs 3 (a) to (f) of its resolution 51/210 of 17 December 1996,

Recalling further General Assembly resolution 53/108 of 8 December 1998, in which the Assembly decided that the Ad Hoc Committee established by General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 should elaborate a draft international convention for the suppression of terrorist financing to supplement related existing international instruments,

Considering that the financing of terrorism is a matter of grave concern to the international community as a whole,

Noting that the number and seriousness of acts of international terrorism depend on the financing that terrorists may obtain,

Noting also that existing multilateral legal instruments do not expressly address such financing,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation among States in devising and adopting effective measures for the prevention of the financing of terrorism, as well as for its suppression through the prosecution and punishment of its perpetrators,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "Funds" means assets of every kind, whether tangible or intangible, movable or immovable, however acquired, and legal documents or instruments in any form, including electronic or digital, evidencing title to, or interest in, such assets, including, but not limited to, bank credits, travellers cheques, bank cheques, money orders, shares, securities, bonds, drafts, letters of credit.
2. "A State or governmental facility" means any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.
3. "Proceeds" means any funds derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of an offence set forth in article 2.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person by any means, directly or indirectly, unlawfully and wilfully, provides or collects funds with the intention that they should be used or in the knowledge that they are to be used, in full or in part, in order to carry out:

(a) An act which constitutes an offence within the scope of and as defined in one of the treaties listed in the annex; or

(b) Any other act intended to cause death or serious bodily injury to a civilian, or to any other person not taking an active part in the hostilities in a situation of armed conflict, when the purpose of such act, by its nature or context, is to intimidate a population, or to compel a government or an international organization to do or to abstain from doing any act.

2. (a) On depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party which is not a party to a treaty listed in the annex may declare that, in the application of this Convention to the State Party, the treaty shall be deemed not to be included in the annex referred to in paragraph 1, subparagraph (a). The declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the State Party, which shall notify the depositary of this fact;

(b) When a State Party ceases to be a party to a treaty listed in the annex, it may make a declaration as provided for in this article, with respect to that treaty.

3. For an act to constitute an offence set forth in paragraph 1, it shall not be necessary that the funds were actually used to carry out an offence referred to in paragraph 1, subparagraphs (a) or (b).

4. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of this article.

5. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1 or 4 of this article;

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1 or 4 of this article;

(c) Contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraphs 1 or 4 of this article by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:

(i) Be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence as set forth in paragraph 1 of this article; or

- (ii) Be made in the knowledge of the intention of the group to commit an offence as set forth in paragraph 1 of this article.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender is a national of that State and is present in the territory of that State and no other State has a basis under article 7, paragraph 1, or article 7, paragraph 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 12 to 18 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

- (a) To establish as criminal offences under its domestic law the offences set forth in article 2;
- (b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of the offences.

Article 5

1. Each State Party, in accordance with its domestic legal principles, shall take the necessary measures to enable a legal entity located in its territory or organized under its laws to be held liable when a person responsible for the management or control of that legal entity has, in that capacity, committed an offence set forth in article 2. Such liability may be criminal, civil or administrative.
2. Such liability is incurred without prejudice to the criminal liability of individuals having committed the offences.
3. Each State Party shall ensure, in particular, that legal entities liable in accordance with paragraph 1 above are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal, civil or administrative sanctions. Such sanctions may include monetary sanctions.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature.

Article 7

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State;

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft registered under the laws of that State at the time the offence is committed;

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), in the territory of or against a national of that State;

(b) The offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), against a State or government facility of that State abroad, including diplomatic or consular premises of that State;

(c) The offence was directed towards or resulted in an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act;

(d) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State;

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established in accordance with paragraph 2. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties that have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 or 2.

5. When more than one State Party claims jurisdiction over the offences set forth in article 2, the relevant States Parties shall strive to coordinate their actions appropriately, in particular concerning the conditions for prosecution and the modalities for mutual legal assistance.

6. Without prejudice to the norms of general international law, this Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 8

1. Each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic legal principles, for the identification, detection and freezing or seizure of any funds used or allocated for the purpose of committing the offences set forth in article 2 as well as the proceeds derived from such offences, for purposes of possible forfeiture.

2. Each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic legal principles, for the forfeiture of funds used or allocated for the purpose of committing the offences set forth in article 2 and the proceeds derived from such offences.

3. Each State Party concerned may give consideration to concluding agreements on the sharing with other States Parties, on a regular or case-by-case basis, of the funds derived from the forfeitures referred to in this article.

4. Each State Party shall consider establishing mechanisms whereby the funds derived from the forfeitures referred to in this article are utilized to compensate the victims of offences referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), or their families.

5. The provisions of this article shall be implemented without prejudice to the rights of third parties acting in good faith.

Article 9

1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence set forth in article 2 may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:

(a) Communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) Be visited by a representative of that State;

(c) Be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 7, paragraph 1, subparagraph (b), or paragraph 2, subparagraph (b), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 7, paragraph 1 or 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 10

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 7 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 11

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences

as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 7, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 12

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal investigations or criminal or extradition proceedings in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence in their possession necessary for the proceedings.

2. States Parties may not refuse a request for mutual legal assistance on the ground of bank secrecy.

3. The requesting Party shall not transmit nor use information or evidence furnished by the requested Party for investigations, prosecutions or proceedings other than those stated in the request without the prior consent of the requested Party.

4. Each State Party may give consideration to establishing mechanisms to share with other States Parties information or evidence needed to establish criminal, civil or administrative liability pursuant to article 5.

5. States Parties shall carry out their obligations under paragraphs 1 and 2 in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance or information exchange that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

Article 13

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a fiscal offence. Accordingly, States Parties may not refuse a request for extradition or for mutual legal assistance on the sole ground that it concerns a fiscal offence.

Article 14

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded for the purposes of extradition or mutual legal assistance as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 15

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 16

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences set forth in article 2 may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent;

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State to which he or she was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 17

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international human rights law.

Article 18

1. States Parties shall cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2 by taking all practicable measures, *inter alia*, by adapting their domestic legislation, if necessary, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including:

(a) Measures to prohibit in their territories illegal activities of persons and organizations that knowingly encourage, instigate, organize or engage in the commission of offences set forth in article 2;

(b) Measures requiring financial institutions and other professions involved in financial transactions to utilize the most efficient measures available for the identification of their usual or occasional customers, as well as customers in whose interest accounts are opened, and to pay special attention to unusual or suspicious transactions and report transactions suspected of stemming from a criminal activity. For this purpose, States Parties shall consider:

(i) Adopting regulations prohibiting the opening of accounts the holders or beneficiaries of which are unidentified or unidentifiable, and measures to ensure that such institutions verify the identity of the real owners of such transactions;

(ii) With respect to the identification of legal entities, requiring financial institutions, when necessary, to take measures to verify the legal existence and the structure of the customer by obtaining, either from a public register or from the customer or both, proof of incorporation, including information concerning the customer's name, legal form, address, directors and provisions regulating the power to bind the entity;

(iii) Adopting regulations imposing on financial institutions the obligation to report promptly to the competent authorities all complex, unusual large transactions and unusual patterns of transactions, which have no apparent economic or obviously lawful purpose, without fear of assuming criminal or civil liability for breach of any restriction on disclosure of information if they report their suspicions in good faith;

(iv) Requiring financial institutions to maintain, for at least five years, all necessary records on transactions, both domestic or international.

2. States Parties shall further cooperate in the prevention of offences set forth in article 2 by considering:

(a) Measures for the supervision, including, for example, the licensing, of all money-transmission agencies;

(b) Feasible measures to detect or monitor the physical cross-border transportation of cash and bearer negotiable instruments, subject to strict safeguards to ensure proper use of information and without impeding in any way the freedom of capital movements.

3. States Parties shall further cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2 by exchanging accurate and verified information in accordance with their domestic law and coordinating administrative and other measures taken, as appropriate, to prevent the commission of offences set forth in article 2, in particular by:

(a) Establishing and maintaining channels of communication between their competent agencies and services to facilitate the secure and rapid exchange of information concerning all aspects of offences set forth in article 2;

(b) Cooperating with one another in conducting inquiries, with respect to the offences set forth in article 2, concerning:

(i) The identity, whereabouts and activities of persons in respect of whom reasonable suspicion exists that they are involved in such offences;

(ii) The movement of funds relating to the commission of such offences.

4. States Parties may exchange information through the International Criminal Police Organization (Interpol).

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its domestic law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 21

Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes of the Charter of the United Nations, international humanitarian law and other relevant conventions.

Article 22

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction or performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its domestic law.

Article 23

1. The annex may be amended by the addition of relevant treaties that:

(a) Are open to the participation of all States;

(b) Have entered into force;

(c) Have been ratified, accepted, approved or acceded to by at least twenty-two States Parties to the present Convention.

2. After the entry into force of this Convention, any State Party may propose such an amendment. Any proposal for an amendment shall be communicated to the depositary in written form. The depositary shall notify proposals that meet the

requirements of paragraph 1 to all States Parties and seek their views on whether the proposed amendment should be adopted.

3. The proposed amendment shall be deemed adopted unless one third of the States Parties object to it by a written notification not later than 180 days after its circulation.

4. The adopted amendment to the annex shall enter into force 30 days after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment for all those States Parties having deposited such an instrument. For each State Party ratifying, accepting or approving the amendment after the deposit of the twenty-second instrument, the amendment shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State Party of its instrument of ratification, acceptance or approval.

Article 24

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 25

1. This Convention shall be open for signature by all States from 10 January 2000 to 31 December 2001 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 26

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.
2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.
2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 10 January 2000.

Annex

1. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, done at The Hague on 16 December 1970.
2. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 23 September 1971.
3. Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, including Diplomatic Agents, adopted by the General Assembly of the United Nations on 14 December 1973.
4. International Convention against the Taking of Hostages, adopted by the General Assembly of the United Nations on 17 December 1979.
5. Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, adopted at Vienna on 3 March 1980.
6. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, supplementary to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988.
7. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988.
8. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988.
9. International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings; adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 December 1997.

C.N.07/06/2000

DEPOSITARY NOTIFICATION
NOTIFICATION DÉPOSITAIRE

00 46785

UNITED NATIONS NATIONS UNIES

POSTAL ADDRESS—ADRESSE POSTALE UNITED NATIONS, N.Y. 10017
CABLE ADDRESS—ADRESSE TELEGRAPHIQUE UNATIONS NEWYORK

Reference: C.N.327.2000.TREATIES-12 (Depositary Notification)

INTERNATIONAL CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF THE
FINANCING OF TERRORISM

NEW YORK, 9 DECEMBER 1999

RECTIFICATION OF THE ORIGINAL TEXT OF THE CONVENTION AND
TRANSMISSION OF THE RELEVANT PROCÈS-VERBAL¹

The Secretary-General of the United Nations, acting in his capacity as depositary, communicates the following:

By 30 May 2000, the date on which the 90-day period specified for the notification of objections to the proposed corrections expired, no objections had been notified to the Secretary-General.

Consequently, the Secretary-General has effected the required corrections in the original of the Convention (Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish authentic texts) as well as in the certified true copies. The corresponding Procès-verbal of rectification is transmitted herewith.

30 May 2000

¹ Refer to depositary notification C.N.120.2000.TREATIES-8 of 28 February 2000 (Proposal of corrections to the original text of the Convention (Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish authentic texts) and to the certified true copies).

Attention: Treaty Services of Ministries of Foreign Affairs and of international organizations concerned.

C.N.327.2000.TREATIES-12 (Annex - Annexe)

**CORRECTIONS TO THE CONVENTION FOR THE SUPPRESSION OF THE
FINANCING OF TERRORISM**

**CORRECTIONS À LA CONVENTION INTERNATIONALE POUR LA RÉPRESSION
DU FINANCEMENT DU TERRORISME**

INTERNATIONAL CONVENTION FOR
THE SUPPRESSION OF THE FINANCING
OF TERRORISM
ADOPTED BY THE GENERAL ASSEMBLY OF THE
UNITED NATIONS ON
9 DECEMBER 1999

PROCÈS-VERBAL OF RECTIFICATION
OF THE ORIGINAL OF THE CONVENTION

THE SECRETARY-GENERAL OF THE UNITED NATIONS, acting in his capacity as depositary of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, adopted by the General Assembly of the United Nations on 9 December 1999 (Convention),

WHEREAS it appears that the original of the Convention (Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish authentic texts) contains errors,

WHEREAS the corresponding proposed corrections have been communicated to all interested States by depositary notification C.N.120.2000.TREATIES-8 of 28 February 2000,

WHEREAS by 30 May 2000, the date on which the 90-day period specified for the notification of objections to the proposed corrections expired, no objection had been notified,

HAS CAUSED the required corrections as indicated in the annex to this Procès-verbal to be effected in the original of the Convention (Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish authentic texts), which corrections also apply to the certified true copies of the Convention established on 15 December 1999.

IN WITNESS WHEREOF, I,
Ralph Zacklin, Assistant Secretary-General, in charge of the Office of Legal Affairs, have signed this Procès-verbal.

Done at the Headquarters of the United Nations, New York, on
30 May 2000.

CONVENTION INTERNATIONALE POUR
LA RÉPRESSION DU FINANCEMENT
DU TERRORISME
ADOPTÉE PAR L'ASSEMBLÉE GÉNÉRALE DES
NATIONS UNIES LE
9 DÉCEMBRE 1999

PROCÈS-VERBAL DE RECTIFICATION
DE L'ORIGINAL DE LA CONVENTION

LE SECRÉTAIRE GÉNÉRAL DE L'ORGANISATION DES NATIONS UNIES, agissant en sa qualité de dépositaire de la Convention internationale pour la répression du financement du terrorisme, adoptée par l'Assemblée générale des Nations Unies le 9 décembre 1999 (Convention),

CONSIDÉRANT que l'original de la Convention (textes authentiques anglais, arabe, chinois, espagnol, français et russe) comporte des erreurs,

CONSIDÉRANT que les propositions de corrections correspondantes ont été communiquées à tous les États intéressés par la notification dépositaire C.N.120.2000.TREATIES-8 en date du 28 février 2000,

CONSIDÉRANT qu'au 30 mai 2000, date à laquelle le délai de 90 jours spécifié pour la notification d'objections aux corrections proposées a expiré, aucune objection n'a été notifiée,

A FAIT PROCÉDER dans l'original de la Convention (textes authentiques anglais, arabe, chinois, espagnol, français et russe) aux corrections requises, telles qu'indiquées en annexe au présent procès-verbal, lesquelles s'appliquent également aux exemplaires certifiés conformes de la Convention établis le 15 décembre 1999.

EN FOI DE QUOI, Nous,
Ralph Zacklin, Sous-Secrétaire général, chargé du Bureau des affaires juridiques, avons signé le présent procès-verbal.

Fait au Siège de l'Organisation des Nations Unies, à New York, le
30 mai 2000.

Ralph Zacklin

Art. 1

[- A - ORIGINAL TEXT]

Para. 1, last line:
... drafts, letters of credit.

[- B - CORRECTION]

Para. 1, last line:
... drafts and letters of credit.

[- A - ORIGINAL TEXT]

Para. 2:
"A State or governmental facility" ...

[- B - CORRECTION]

Para. 2:
"State or government facility" ...

Art. 5

[- A - ORIGINAL TEXT]

Para. 2:
... individuals having committed ...

[- B - CORRECTION]

Para. 2:
... individuals who have committed ...

Art. 12

[- A - ORIGINAL TEXT]

Para. 3:
The requesting Party shall not transmit nor use ...

[- B - CORRECTION]

Para. 3:
The requesting Party shall not transmit or use ...

Art. 18

[- A - ORIGINAL TEXT]

Para. 1(b)(iv):
... both domestic or international.

[- B - CORRECTION]

Para. 1(b)(iv):
... both domestic and international.

DECLARATIONS

Declarations and Reservations

(Unless otherwise indicated, the declarations and reservations were made upon ratification, acceptance, approval or accession.)

Algeria

Reservation:

Reservation of Algeria

The Government of the People's Democratic Republic of Algeria does not consider itself bound by the provisions of article 24, paragraph 1, of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism.

The Government of the People's Democratic Republic of Algeria declares that in order for a dispute to be submitted to arbitration or to the International Court of Justice, the agreement of all parties to the dispute shall be required in each case.

Brazil

Upon signature:

Interpretative declarations:

"Interpretative Declarations to be made by the Federal Republic of Brazil on the occasion of signing of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism:

1. As concerns Article 2 of the said Convention, three of the legal instruments listed in the Annex to the Convention have not come into force in Brazil. These are the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation; Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf; and the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings.

2. As concerns Article 24, paragraph 2 of the said Convention, Brazil does not consider itself obligated by paragraph 1 of the said Article, given that it has not recognized the mandatory jurisdiction clause of the International Court of Justice."

Cuba

Reservation:

The Republic of Cuba declares, pursuant to article 24, paragraph 2, that it does not consider itself bound by paragraph 1 of the said article, concerning the settlement of disputes arising between States Parties, inasmuch as it considers that such disputes must be settled through amicable negotiation. In consequence, it declares that it does not recognize the compulsory jurisdiction of the International Court of Justice.

Democratic People's Republic of Korea

Upon signature:

Reservations:

Reservations

1. The Democratic People's Republic of Korea does not consider itself bound by the provisions of article 2, paragraph 1, sub-paragraph (a) of the Convention.
2. The Democratic People's Republic of Korea does not consider itself bound by the provisions of article 14 of the Convention.
3. The Democratic People's Republic of Korea does not consider itself bound by the provisions of article 24, paragraph 1 of the Convention.

Estonia

Declaration:

"[With] the following Declaration[s]:

- 1) pursuant to article 2, paragraph 2 of the Convention, the Republic of Estonia declares, that she does not consider itself bound by the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms Located on the Continental Shelf, done at Rome, on 10 March 1988, annexed to the Convention;"....

France

Declarations:

Declaration pursuant to article 2, paragraph 2 (a)

In accordance with article 2, paragraph 2 (a) of this Convention, France declares that in the application of the Convention to France, the Convention of 14 December 1973 on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, including Diplomatic Agents, shall be deemed not to be included in the annex referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a), since France is not a party thereto.

Declaration under article 7, paragraph 3:

In accordance with article 7, paragraph 3, of the Convention, France states that it has established its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in all cases referred to in article 7, paragraphs 1 and 2.

Guatemala

6 June 2002

Declaration under article 2 (2) (A):

[The Government of Guatemala notifies,]...pursuant to article 2, paragraph 2 of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, that on 14 March 2002³, the International Convention for the Suppression

of Terrorist Bombings entered into force for the Republic of Guatemala. Accordingly, the declaration made by the Republic of Guatemala at the time of depositing its instrument of ratification that the latter Convention was deemed not to be included in the annex to the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism has ceased to have effect.

Article 2. Pursuant to article 2, paragraph 2 (a) of the Convention referred to in the preceding article, the State of Guatemala, in ratifying the Convention, makes the following declaration: "In the application of this Convention, Guatemala deems the following treaties not to be included in the annex: the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, signed at Rome on 10 March 1988; the Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988 and the International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 December 1997. The declaration shall cease to have effect, for each of the treaties indicated, as soon as the treaty enters into force for the State of Guatemala, which shall notify the depositary of this fact.

Myanmar

Upon signature:

Reservation:

"The Government of the Union of Myanmar declares in pursuance of Article 24, paragraph (2) of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism that it does not consider itself bound by the provisions of Article 24, Paragraph (1)."

Netherlands

Declaration:

"The Kingdom of the Netherlands understands Article 10, paragraph 1, of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism to include the right of the competent judicial authorities to decide not to prosecute a person alleged to have committed such an offence, if, in the opinion of the competent judicial authorities grave considerations of procedural law indicate that effective prosecution will be impossible."

Russian Federation

Upon signature:

Declaration:

It is the position of the Russian Federation that the provisions of article 15 of the Convention must be applied in such a way as to ensure the inevitability of responsibility for perpetrating the crimes falling within the purview of the Convention, without prejudice to the effectiveness of international cooperation with regard to the questions of extradition and legal assistance.

Saint Vincent and the Grenadines

Declaration and Reservation:

"In accordance with Article 2 paragraph 2(a) of the said Convention, however, the Government of Saint Vincent and the Grenadines declares that in the application of this Convention to Saint Vincent and the Grenadines the following treaties shall be deemed not to be included in the Annex referred to in its Article 2 paragraph 1(a):

1. Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, adopted at Vienna on 3 March 1980.
2. International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 December 1997.

Further, in accordance with Article 24 paragraph 2 of the said Convention, the Government of Saint Vincent and the Grenadines declares that it does not consider itself bound by paragraph 1 of Article 24. The Government of Saint Vincent and the Grenadines considers that any dispute may be referred to the International Court of Justice only with the consent of all the parties to the dispute."

Singapore

Reservation:

Upon signature:

"... the Government of the Republic of Singapore makes the following reservations in relation to Article 2 and Article 24 of the 1999 International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism:

i) The Republic of Singapore declares, in pursuance of Article 2, paragraph 2 (a) of the Convention that in the application of this Convention, the treaty shall be deemed not to include the treaties listed in the annex of this Convention which the Republic of Singapore is not a party to.

ii) The Republic of Singapore declares, in pursuance of Article 24, paragraph 2 of the Convention that it will not be bound by the provisions of Article 24 paragraph 1 of the Convention."

Turkey

Declaration:

"1. The Republic of Turkey declares that the application of Paragraph 1(b) of Article (2) of the Convention does not necessarily indicate the existence of an armed conflict and the term "armed conflict", whether it is organized or not, describes a situation different from the commitment of acts that constitute the crime of terrorism within the scope of criminal law.

2. The Republic of Turkey declares its understanding that Paragraph 1(b) of Article (2) of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, as stated in Article (21) of the said Convention, shall not prejudice the obligations of states under international law including the Charter of the United Nations, in particular the obligation of not providing financial support to terrorist and armed groups acting in the territory of other states.

3. Pursuant to Paragraph 2 of Article 24 of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, the Republic of Turkey declares that it does not consider itself bound by the provisions of Paragraph 1 of Article (24) of the said Convention."

United States of America

Reservation:

"(a) pursuant to Article 24 (2) of the Convention, the United States of America declares that it does not consider itself bound by Article 24 (1) of the Convention; and

(b) the United States of America reserves the right specifically to agree in a particular case to follow the arbitration procedure set forth in Article 24 (1) of the Convention or any other procedure for arbitration."

Understandings:

"(1) EXCLUSION OF LEGITIMATE ACTIVITIES AGAINST LAWFUL TARGETS. The United States of America understands that nothing in the Convention precludes any State Party to the Convention from conducting any legitimate activity against any lawful target in accordance with the law of armed conflict.

(2) MEANING OF THE TERM "ARMED CONFLICT". The United States of America understands that the term "armed conflict" in Article 2 (1) (b) of the Convention does not include internal disturbances and tensions, such as riots, isolated and sporadic acts of violence, and other acts of a similar nature."

Objections

(Unless otherwise indicated, the objections were made upon ratification, acceptance, approval or accession.)

Netherlands

1 May 2002

With regard to the reservations made by the Democratic People's Republic of Korea upon signature:

"The Government of the Kingdom of the Netherlands has examined the reservations made by the Government of the Democratic People's Republic of Korea regarding article 2, paragraph 1 (a), and article 14 of the International Convention for the suppression of the financing of terrorism made at the time of its signature of the said Convention.

The Government of the Kingdom of the Netherlands considers that the reservations made by the Democratic People's Republic of Korea regarding article 2, paragraph 1 (a), and article 14 of the Convention are reservations incompatible with the object and purpose of the Convention.

The Government of the Kingdom of the Netherlands recalls that, according to Article 19 (c) of the Vienna Convention on the law of treaties, a reservation incompatible with the object and purpose of the Convention shall not be permitted.

It is in the common interest of States that treaties to which they have chosen to become party are respected, as to their object and purpose, by all parties and that States are prepared to undertake any legislative changes necessary to comply with their obligations under the treaties.

The Government of the Kingdom of the Netherlands therefore objects to the aforesaid reservations made by the Government of the Democratic People's Republic of Korea to the International Convention for the suppression of the financing of terrorism.

This objection shall not preclude the entry into force of the Convention between the Kingdom of the Netherlands and the Democratic People's Republic of Korea."

Notifications made under article 7 (3)

(Unless otherwise indicated, the notifications were made upon ratification, acceptance, approval or accession.)

Bolivia

13 février 2002

... by virtue of the provisions of article 7, paragraph 3, of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, the Republic of Bolivia states that it establishes its jurisdiction in accordance with its domestic law in respect of offences committed in the situations and conditions provided for under article 7, paragraph 2, of the Convention.

Chile

In accordance with article 7, paragraph 3, of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, the Government of Chile declares that, in accordance with article 6, paragraph 8, of the Courts Organization Code of the Republic of Chile, crimes and ordinary offenses committed outside the territory of the Republic which are covered in treaties concluded with other Powers remain under Chilean jurisdiction.

Cyprus

27 December 2001

In accordance with paragraph 3 of Article 7, the Republic of Cyprus declares that by section 7.1 of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism (Ratification and other Provisions) Law No. 29 (III) of 2001, it has established jurisdiction over the offences set forth in Article 2 in all circumstances described in paragraph 2 of Article 7."

Estonia

"Pursuant to article 7, paragraph 3 of the Convention, the Republic of Estonia declares that in its domestic law it shall apply the jurisdiction set forth in article 7 paragraph 2 over offences set forth in article 2."

Finland

"Pursuant to article 7, paragraph 3 of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, the Republic of Finland establishes its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in all the cases provided for in article 7, paragraphs 1 and 2."

Iceland

"Pursuant to article 7, paragraph 3, of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism, Iceland declares that it has established its jurisdiction over the offences set forth in article 2 of the Convention in all the cases provided for in article 7, paragraph 2, of the Convention."

Monaco

The Principality of Monaco reports, pursuant to article 7, paragraph 3, of the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism adopted in New York on 9 December 1999, that it exercises very broad jurisdiction over the offences referred to in that Convention.

The jurisdiction of the Principality is thus established pursuant to article 7, paragraph 1, over:

(a) Offences committed in its territory: this is the case in Monaco in application of the general principle of territoriality of the law;

(b) Offences committed on board a vessel flying the Monegasque flag: this is the case in Monaco in application of article L.633-1 et seq. of the Maritime Code;

Offences committed on board an aircraft registered under Monegasque law: the Tokyo Convention of 14 September 1963, rendered enforceable in Monaco by Sovereign Order No. 7.963 of 24 April 1984, specifies that the courts and tribunals of the State of registration of the aircraft are competent to exercise jurisdiction over offences and acts committed on board it;

(c) Offences committed by a Monegasque national: the Code of Criminal Procedure states in articles 5 and 6 that any Monegasque committing abroad an act qualified as a crime or offence by the law in force in the Principality may be charged and brought to trial there.

The jurisdiction of the Principality is also established pursuant to article 7, paragraph 2 when:

(a) The offence was directed towards or resulted in the carrying out of a terrorist offence in its territory or against one of its nationals: articles 42 to 43 of the Criminal Code permit the Monegasque courts, in general terms, to punish accomplices of a perpetrator charged in Monaco with offences referred to in article 2 of the Convention;

(b) The offence was directed towards or resulted in the carrying out of a terrorist offence against a State or government facility, including diplomatic or consular premises: attacks aimed at bringing about devastation, massacres and pillage in Monegasque territory are punishable under article 65 of the Criminal Code; in addition, article 7 of the Code of Criminal Procedure provides for the charging and trial in Monaco of foreigners who, outside the territory of the Principality, have committed a crime prejudicial to the security of the State or a crime or offence against Monegasque diplomatic or consular agents or premises;

(c) The offence was directed towards or resulted in a terrorist offence committed in an attempt to compel the State to do or abstain from doing any act: the crimes and offences in question normally correspond to one of those referred to above, directly or through complicity;

(d) The offence was committed by a stateless person who had his or her habitual residence in Monegasque territory: application of the general principle of territoriality of the law permits the charging of stateless persons having their habitual residence in Monaco;

(e) The offence was committed on board an aircraft operated by the Monegasque Government: if the Monegasque Government directly operated an aircraft or an airline, its aircraft would have to be registered in Monaco, and the Tokyo Convention of 14 September 1963 referred to above would then apply

Spain

"In accordance with the provisions of article 7, paragraph 3, the Kingdom of Spain gives notification that its courts have international jurisdiction over the offences referred to in paragraphs 1 and 2, pursuant to article 23 of the Organization of Justice Act No. 6/1985 of 1 July 1985."

Uzbekistan

5 February 2002

"Republic of Uzbekistan establishes its jurisdiction over offences referred to in article 2 of the Convention in all cases stipulated in article 7, paragraph 2 of the Convention."

Za zgodność fotokopii z oryginałem wydruku z dnia 23 lipca 2002 r. strony internetowej:
http://untreaty.un.org/ENGLISH/Status/Chapter_xviii/treaty11.asp

DEPARTMENT OF STATE
DEPARTMENT OF STATE
[Handwritten signature]
DEPARTMENT OF STATE

75

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 11 września 2002 r.

Cena 3,45 zł + 22% VAT

